antifa!

πόλεμος ενάντια στο φόβο

τεύχος 1, 1/06, 1 ευρώ

Καμπάνια ενάντια στην εθνομαλακία

Μέσα στο Νοέμβρη, η συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων (στην οποία συμμετέχει και το antifa!) ξεκίνησε μια προπαγανδιστική "καμπάνια ενάντια στην εθνομαλακία" με σήμα τον καραγκιόζη. Αυτή η καμπάνια αποτελούνταν από τέσσερεις αφίσσες και γύρω στα δέκα αυτοκόλλητα που κολλήθηκαν μαζικά σε όσες περιοχές της Αθήνας έφταναν τα χέρια μας. Το σκεπτικό ήταν απλό:

Τα τελευταία χρόνια, η Αθήνα έχει γίνει το θέατρο πληθώρας εθνοδιαδηλώσεων. Οι έλληνες πατριώτες βγαίνουν στους δρόμους συχνά πυκνά, με ευκαιρίες που ποικίλλουν από αθλητικές νίκες μέχρι μουσικές εκδηλώσεις. Για να μείνουμε μόνο στο 2004, η δεύτερη θέση του Ρουβά στον ξεφτιλισμένο διαγωνισμό της Γιουροβίζιον και η κατάκτηση του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος ποδοσφαίρου από την εθνική ελλάδας, στάθηκαν ικανές για να στηθούν εθνικά πανηγύρια, όχι μόνο στις οθόνες της τηλεόρασης, αλλά και στους δρόμους και στις πλατείες. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό: Η ήττα της εθνικής ποδοσφαίρου από την αντίστοιχη αλβανική στάθηκε ικανή αφορμή για ένα ρατσιστικό πογκρόμ βίας εναντίον των αλβανών μεταναστών σε ολόκληρη την επικράτεια.

Κατά τη γνώμη μας, υπάρχει εδώ μια κραυγαλέα αναντιστοιχία. Κάτι τόσο γελοίο όσο μια δεύτερη θέση στη Γιουροβίζιον συνδέεται άμεσα με κάτι τόσο σοβαρό όσο ένα ρατσιστικό πογκρόμ. Κάτι τόσο χαρούμενο όσο ένα πανηγύρι, μπορεί και δέχεται στις τάξεις του τα καθάρματα της "Χρυσής Αυγής" και τα αφήνει να ρίχνουν τα συνθήματα (δε θα γίνεις έλληνας ποτέ...) και να πρωτοπορούν σε πράξεις βίας. Τέτοια συμβάντα δεν μπορεί να είναι τυχαία. Θα πρέπει να υπάρχουν λόγοι γι αυτή την πορεία. Δεν είμαστε όμιλος συζητήσεων περί της φύσης και των ιδιομορφιών του ρατσιστικού φαινομένου. Παρόλ' αυτά, το συζητήσαμε. Και δε χρειάστηκε πολλή συζήτηση για να καταλήξουμε πως το θέμα εδώ δεν είναι το "πηγαίο λαϊκό πανηγύρι" που έσπευσε να ανακαλύψει η αριστερά, αλλά ένας βαθύτερος εκφασισμός που εξελίσσεται εδώ και πολύ καιρό.

antifa speaking

Είθισται αυτοί που κατεβαίνουν στα εθνοπάρτυ να γίνονται αντιληπτοί ως οι "τυχαίοι έλληνες" που πήραν τη σημαία τους και βγήκαν στους δρόμους, ίσως και παραπλανημένοι από την τηλεόραση. Κάτι τέτοιο όμως δεν ισχύει. Αυτοί που παίρνουν τις σημαίες τους και κατεβαίνουν στους δρόμους δεν είναι καθόλου τυχαίοι. Αντίθετα, είναι οι τύποι που έχουν υιοθετήσει την εθνομαλακία ως τρόπο ζωής. Είναι οι τύποι που έχουν παρατήσει συνειδητά κάθε συλλογικότητα, κάθε κοινότητα, για να την ξανανακαλύψουν στο όνομα και τα σύμβολα του έθνους, είτε αυτά είναι του τσολιά η φουστανέλα, είτε του Ζαγοράκη το μπλουζάκι, είτε του Ρουβά το σώβρακο. Τα εθνοπανυγήρια δι' ασήμαντον αφορμή φέρουν εντός τους τα χαρακτηριστικά του μαζικού κοινωνικού φασισμού όπως αυτός χτίζεται στην ελλάδα κατά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Και οι συμμετέχοντες είναι η αιχμή ενός κοινωνικού φαινομένου πολύ ευρύτερης έκτασης.

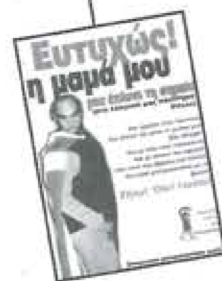
Πιο συγκεκριμένα, τα εθνοπανηγύρια είναι η ένδειξη της ωρίμανσης μιας νέας συλλογικότητας, ενός νέου "εμείς" ειδικά κατασκευασμένου για όσους έχουν φτύσει όλα τα άλλα "εμείς". Αυτές οι κάποιες χιλιάδες που γεμίζουν τους δρόμους, έχουν εδώ και καιρό σταματήσει να αναζητούν ταυτότητες, γιατί έχουν ανακαλύψει αυτή που τους ταιριάζει. Και η ταυτότητα που τους ταιριάζει είναι η ταυτότητα του εθνικού πλήθους (που σήμερα εναλάσσεται με την ταυτότητα του "καταναλωτή", αλλά αυτό είναι αλλονού παπά ευαγγέλιο). Τα χαρακτηριστικά του εθνικού πλήθους που γιορτάζει ή καταγγέλλει, αδημονεί ή απαιτεί, δεν έχουν αλλάξει από την εποχή της ναζιστικής γερμανίας μέχρι σήμερα:

α) **Η μούγκα.** *Το εθνικό πλήθος ποτέ δεν συζητά για τον εαυτό του και τις γνώμες του.* Όλα είναι ευκόλως εννοούμενα, όλα έχουν καθοριστεί από πριν. Τα μέλη του εθνικού πλήθους σηκώνονται από τους καναπέδες τους και ξέρουν πως στο δρόμο θα βρουν τους ομοίους τους που έχουν σηκωθεί από παρόμοιους καναπέδες. Έχουν ένα σημαντικό να τους ενώνει: Είναι όλοι τους παράγωγα της ίδιας διαδικασίας εκφασισμού. Και αυτό είναι ένα κοινό χαρακτηριστικό που δε χωρά συζήτηση.

β) **Τα σύμβολα.** Το είπαμε: Τα μέλη του εθνικού πλήθους δε χρειάζεται να μιλήσουν και δεν έχουν τίποτα να πουν. Μπορούν όμως να εκφραστούν. Δείχνουν την κοινότητα των αισθημάτων και των στόχων τους μέσω των συμβόλων που υιοθετούν και μοστράρουν. Η ελληνική σημαία σε διάφορα μεγέθη και σχήματα καλύπτει τα σώματα. Τα πατριωτικά μπλουζάκια έχουν την τιμητική τους. Οι αφίσσες με την εθνική ελλάδος γεμίζουν τους ιδιωτικούς χώρους. Ας προσέξουμε εδώ ότι τα σύμβολα εκτείνονται από μικρά χαριτωμένα σημαιάκια που στολίζουν γυναικεία μπούστα μέχρι το "τούρκος καλός μόνο νεκρός" των οργανωμένων νεοναζί. Κι αυτό είναι αναμενόμενο: *Δεν υπάρχει συλλογική γνώμη για το τί σκατά κάνουμε στο δρόμο ντυμένοι καρνάβαλοι. Άρα είναι λογικό κάθε -εθνικός- λόγος να είναι επαρκής.* Στην ουσία υπάρχει ένας μόνο λόγος, κι αυτός δεν είναι άλλος από το

Το antifa! είναι ένας αντιφασιστικός πυρήνας που συστάθηκε μετά το πογκρόμ της 4ης Σεπτέμβρη 2004 για να σταθεί απέναντι και ενάντια στις ιδεολογίες του φασισμού του εθνικισμού και του ρατσισμού, δίχως βέβαια να ξεχνά και τους σιχαμένους φορείς τους.
Το antifa! συνεννοείται και συνεργάζεται με άλλους αντιφασιστικούς πυρήνες από γειτονιές της πόλης.
Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου έχει στόχο τη διάδοση αντιφασιστικών νέων και ιδεών. Το ένα ευρώ που πλήρωσες για να το πάρεις, θα χρησιμοποιηθεί για την έκδοση του επόμενου τεύχους.
Για επικοινωνία: antifa@mailbox.gr
ή τ.θ 31104, τ.κ. 10035, Αθήνα.

antifa!

γ) **Η χαρά.** Το εθνικό πλήθος δεν είναι ζοφερό (παρά μόνο υπογείως)· σε κάθε περίπτωση εκφράζει τη χαρά του. Για τη νίκη του. *Το εθνικό πλήθος έχει πάντα νικήσει.* Τη μια παίζοντας εντός των κανόνων και επιδεικνύοντας την ελληνική ανωτερότητα στο ξένο γήπεδο και με το διαιτητή εναντίον του· στο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου. Την άλλη παίζοντας εκτός των κανόνων και επιδεικνύοντας την ελληνική λεβεντιά ενάντια στην αδικία· στο πογκρόμ. Βέβαια, τα μέλη του εθνικού πλήθους που νίκησε, είναι κατεξοχήν ηττημένα ως άτομα. Κουβαλάνε τη μιζέρια της καθημερινότητάς τους στις πλατείες και θέλουν να την κάνουν χαρά δίχως να πληρώσουν τίποτα. Πλανώνται πλάνην οικτρά· για να πετύχουν αυτό το σημαντικό κέρδος πρέπει να πληρώσουν ένα σημαντικό κόστος:

δ) **Η βλακεία.** Φυσικά, ενήλικοι άνθρωποι που κυκλοφορούν ντυμένοι καρνάβαλοι, έχουν εγκαταλείψει τον ορθό λόγο, έχουν πουλήσει τέσσερεις αιώνες διαφωτισμού για ένα σημαιάκι· υπό κανονικές συνθήκες λοιπόν θα είχαν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Εδώ όμως γίνεται μια σημαντική παραχώρηση. *Τα μέλη του εθνικού πλήθους, προς όφελος της νέας συλλογικότητας που κατακτούν, επιλέγουν να παραχωρήσουν τη λογική τους.* Συμφωνούν να είναι ηλίθιοι και να το ξέρουν, και συμφωνούν όλοι μαζί να κάνουν πως δεν το πρόσεξαν. Ας θυμηθούμε ότι αυτή η νέα συλλογικότητα κατακτήθηκε τζάμπα και δίχως τον παραμικρό κόπο, από ατομικότητες που πιο πριν είχαν παραιτηθεί από κάθε τί συλλογικό. Με αυτό το δεδομένο, η παραχώρηση της λογικής είναι μικρό τίμημα. Άλλωστε υπάρχει κι ένα τελευταίο bonus να ληφθεί υπ' όψη:

ε) **Η βία.** Το "εμείς" του εθνικού πλήθους κατακτιέται λαθραία, δίχως κόστος και δίχως συζήτηση. Και επειδή ακριβώς το εθνικό πλήθος αρνείται να συζητήσει για τα δίκια του και τους λόγους ύπαρξής του, δεν απομένει παρά μία διέξοδος πιστοποίησης της συλλογικής του ύπαρξης: Το "εμείς" του εθνικού πλήθους θα πρέπει να επιβληθεί απέναντι σε διάφορα άλλα "εμείς" που υπάρχουν ή υποτίθεται πως υπάρχουν στην πόλη. Και θα πρέπει να επιβληθεί βίαια. *Η βία ήταν πάγιο χαρακτηριστικό των εθνικών μαζώξεων, ακόμη και πριν από το πογκρόμ, τότε που διάφοροι καλοθελητές έβλεπαν "χαρούμενες συγκεντρώσεις" να κατακλύζουν τους δρόμους της πόλης.*

Καθώς λοιπόν σκεφτόμασταν την καμπάνια, είδαμε πως είμαστε αντιμέτωποι με ένα φαινόμενο μουγκό και τυφλό, βλακώδες και χαρούμενο, αλλά πάνω απ' όλα βίαιο. Καταλήξαμε πως στο επίπεδο της προπαγάνδας, η καλύτερη αντιμετώπιση θα ήταν η ειρωνία. Γιατί, όπως είναι βέβαιο πως υπάρχουν διάφοροι που παραχωρούν τη νοημοσύνη τους στο όνομα της βίαιης εθνικής χαράς, άλλο τόσο βέβαιο είναι πως υπάρχουν άλλοι που καθόλου "λογικά" δεν τα βλέπουν όλ' αυτά. Είμασταν βέβαιοι πως ο Superman της μαλακίας θα είχε πολλούς σαν κι εμάς να τον κοροϊδεύουν σε σπίτια, σχολεία και γειτονιές. Και αποφασίσαμε να τον κοροϊδέψουμε δημόσια, να δείξουμε πως η λογική δεν έχει πεθάνει ακόμη, πως δεν έχει ακόμη εξοριστεί από το βασίλειο του προφανούς.

Τα αποτελέσματα ήταν εξαιρετικά ενθαρρυντικά: Ήταν πολλοί αυτοί που γέλασαν με τις αφίσσες, και ήταν πολλοί αυτοί που έκαναν τον Κωστάκη-Μαλακόπουλο-πουχάθηκε-και-βρέθηκε σλόγκαν στις παρέες τους. Επίσης ήταν πολλοί αυτοί που έχασαν το χρόνο τους σκίζοντας τις αφίσσες μας με επιμέλεια. Δηλαδή οι αφίσσες έγιναν από πάρα πολύ κόσμο κατανοητές ως αυτό που ήταν. Δεν θα μπορούσαμε να περιμένουμε τίποτα καλύτερο από προπαγανδιστική κίνηση. *Έχουμε πάντα υπ' όψη πως η επιτυχία ή η αποτυχία μιας τέτοιας κίνησης δεν έχει να κάνει με την "εξυπνάδα" αυτού που την κάνει, αλλά με το πόσο συμβαδίζει με την ιστορική συγκυρία.* Και σήμερα, η επίθεση στις εθνοπανηγύρεις είναι περισσότερο επίκαιρη από ποτέ.

Ο Superman της εθνο μαλακίας
τώρα σε νέες περιπέτειες!

Καταχαρούμενος και εντελώς ηλίθιος!
Ουρλιάζει και δεν ξέρει γιατί!
Πηδάει γύρω γύρω ντυμένος καρνάβαλος!
Στο τέλος βαριέται και ξενερώνει!
Κυκλοφορεί στα περίπτερα της Ομόνοιας τις νύχτες του εθνικού θριάμβου!

Μην τον χάσετε!

Καμπάνια ενάντια στην εθνομαλακία

Συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων

Βλάκας
με περικεφαλαία
δείγμα υπ. αριθμ. 128.292
βρέθηκε αποσβολωμένο στην Ομόνοια

ΠΟΓΚΡΟΜ

αφιέρωμα στη χώρα των Καγκουρώ και τους υπέροχους κατοίκους της

1. ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΗΝ CORNULLA!

Η Cornulla είναι ένα προάστιο της αυστραλέζικης μεσαίας τάξης, γεμάτο χαμηλά σπιτάκια και εστιατόρια. Η Cornulla βρίσκεται είκοσι χιλιόμετρα νότια από το κέντρο του Σίδνεϋ. Επίσης η Cornulla διαθέτει μια εντυπωσιακή αμμουδερή παραλία, παραδοσιακό στέκι των αυστραλών surfer. Τέλος, το προάστιο έχει ένα σταθμό τραίνου που το ενώνει με τα δυτικά προάστια όπου μένουν οι άραβες του Σίδνεϋ, οπότε κάθε σαββατοκύριακο του μεγάλου αυστραλέζικου καλοκαιριού, η παραλία γεμίζει από όλες τις φυλές της Αυστραλίας.

Η Κυριακή 11 του Δεκέμβρη του 2005 ήταν μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα στην Αυστραλία. Αλλά δεν ήταν καθόλου ήσυχη. Εκείνη τη μέρα ένας όχλος πέντε χιλιάδων λευκών αγγλοσαξόνων αυστραλών βγήκε στους δρόμους του προαστίου της Cornulla για να διαδηλώσει το μίσος του απέναντι στους -κατά κύριο λόγο Λιβανέζους- άραβες της Αυστραλίας. Η αφορμή ήταν -όπως πάντα- μηδαμινή: ο ελαφρύς ξυλοδαρμός δύο αυστραλών πιτσιρικάδων από συνομηλίκους τους "μεσανατολικής εμφάνισης". Το θέαμα ήταν -όπως πάντα- σιχαμένο. Οι φασίστες ήταν στη συντριπτική τους πλειοψηφία άντρες κάτω των εικοσιπέντε. Οι φασίστες έπιναν μπύρες και μπάφους, φορούσαν πατριωτικά μπλουζάκια με καγκουρώ και κοάλα και κουβαλούσαν αυστραλέζικες σημαίες. Οι φασίστες είχαν βγάλει τα κοντομάνικα και είχαν γράψει στο σώμα τους ρατσιστικά συνθήματα. Οι φασίστες τραγουδούσαν τον εθνικό ύμνο. Οι φασίστες φώναζαν όλοι μαζί "Aussie! Aussie! Aussie!", ένα σύνθημα γηπεδικής προέλευσης που σημαίνει "Αυστραλός". Οι φασίστες κουβαλούσαν σπασμένα μπουκάλια, ξύλα και σίδερα. Οι φασίστες χτυπούσαν αλύπητα όποιον σκουρόχρωμο έβρισκαν μπροστά τους, βουτούσαν τις μαντήλες από τα κεφάλια γυναικών, κυνηγούσαν τους αλλόθρησκους. Οι φασίστες δεν ήταν μόνο καραφλοί, δεν είχαν όλοι τους αγκυλωτούς και στοχάδια. Πολλοί ήταν ξανθοί, ηλιοκαμένοι και δήλωναν Αυστραλοί πατριώτες. Οι φασίστες έμειναν στο δρόμο για έξι ώρες με τους μπάτσους να τους κοιτάνε και "να χρησιμοποιούν δακρυγόνα για να απωθήσουν τους περισσότερο βίαιους". Με λίγα λόγια, η Cornulla έγινε το θέατρο ενός πραγματικού ρατσιστικού πογκρόμ. Τα επεισόδια επαναλήφθηκαν τη Δευτέρα και την Τρίτη καθώς οι Λιβανέζοι νεολαίοι μαζεύτηκαν για να απαντήσουν.

Αλλά, όπως όλα τα πράγματα σε αυτόν τον κόσμο, το πογκρόμ της Cornulla δεν ήταν παρθενογένεση. Παρακάτω θα δούμε τις άκρες του.

Προσέξτε το tribal tatoo και τη μπύρα κάτω αριστερά

-Ο Μωάμεθ ήταν μια αδερφή που γαμούσε καμήλες! Γαμήσου Λιβανέζε!

Marcus Butcher, 28, οικοδόμος, συμμετείχε στο πογκρόμ.

2. ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Η Αυστραλία, κατεξοχήν χώρα υποδοχής μεταναστών, είναι η Αμερική της νοτιοανατολικής Ασίας. Το Αυστραλέζικο κράτος εξάλλου, έχει στηθεί πάνω στο ρατσισμό των λευκών αγγλοσαξόνων. Είναι χαρακτηριστικό ότι καθόλη τη μεταπολεμική περίοδο, το αυστραλέζικο κράτος δεχόταν δια νόμου μόνο λευκούς μετανάστες. Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι ο πρωθυπουργός John Howard εκλέγεται επί δέκα συνεχόμενα χρόνια υποσχόμενος περιορισμούς της μετανάστευσης, αντλώντας δηλαδή ψήφους από το μεγάλου ντεπόζιτο του αυστραλέζικου ρατσισμού. Πράγματι, στις αρχές της δεκαετίας του '90, το τότε εθνικιστικό κόμμα της αυστραλίας, λίγο δεξιότερο του Καρατζαφέρη, απέσπασε το 23% των ψήφων. Η διάλυσή του συνέπεσε με την άνοδο του Howard, οπότε όλοι μπορούμε να καταλάβουμε πού πήγαν όλοι αυτοί οι ψήφοι.

Ειδικά μετά από τις επιθέσεις της 11 Σεπτέμβρη του 2001 όμως, ο Howard και οι ψηφοφόροι του ξεσάλωσαν εντελώς. Η βομβιστική επίθεση στο Μπαλί της Ινδονησίας -με θύματα κατά κύριο λόγο Αυστραλούς τουρίστες- ακουλουθήθηκε από πραγματικό πάρτυ ρατσισμού εναντίον των αράβων και των Αβοριγίνων της χώρας. Κάθε Άραβας θεωρήθηκε δυνάμει τρομοκράτης και ο Howard εξελέγη για άλλη μια φορά, με πιο διάσημη προεκλογική εξαγγελία το "εμείς θα αποφασίσουμε ποιος έρχεται σε αυτή τη χώρα". Αμέσως προχώρησε στη θέσπιση σκληρών αντιτρομοκρατικών νόμων, εδραίωσε τη συμμαχία του με τις ΗΠΑ και η Αυστραλία έγινε η μεγαλύτερη ιμπεριαλιστική δύναμη του νοτίου ημισφαιρίου. Στις 14 Δεκέμβρη, καθώς "οι μεγαλύτερες ρατσιστικές ταραχές στην ιστορία" ξεφούσκωναν, ο Howard ετοιμαζόταν να μεταβεί στη σύνοδο των "κρατών της νοτιοανατολικής Ασίας" για να πει στους υποδεέστερους κρατικούς σκύλους της περιοχής τί πρέπει να κάνουν ενάντια στην "ισλαμική τρομοκρατία".

Αυτά λοιπόν για τον Howard και τους ψηφοφόρους του: Λένε ότι οι ταραχές της Κυριακής ήταν "οι μεγαλύτερες ρατσιστικές ταραχές στην ιστορία της Αυστραλίας". *Ναι, αλλά οι "δεύτερες μεγαλύτερες", έγιναν μόλις πέρυσι. Και πρωταγωνιστές ήταν οι Αβοριγίνες του Σίδνευ.* Κι ένας δεκαεπτάχρονος Αβοριγίνας πιτσιρικάς με ποδήλατο που, καθώς τον κυνηγούσαν οι μπάτσοι, έπεσε και πέθανε καρφωμένος σε κάτι κάγκελα σαν το ψάρι...

John Howard χαρούμενος

-Κι αν αυτό δεν είναι ρατσισμός, τότε τί είναι;
-Δεν πιστεύω πως η Αυστραλία είναι μια ρατσιστική χώρα

Διάλογος δημοσιογράφου και Αυστραλού πρωθυπουργού

3. ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ

Στην Αυστραλία όμως, όπως και σε κάθε δυτικό κωλοκράτος, οι "τρομοκράτες" δεν επιλέγονται στην τύχη. Ο James Jupp, διευθυντής του κέντρου μετανάστευσης και πολυπολιτισμικών σπουδών του πανεπιστημίου της Αυστραλίας, δηλαδή κρατικός υπάλληλος επιφορτισμένος με τον έλεγχο των κολασμένων, λέει τα εξής:

"Οι Λιβανέζοι έχουν μείνει πολύ πίσω σε σχέση με άλλες ομάδες όπως οι Κινέζοι, οι Βιετναμέζοι, οι Έλληνες και οι Εβραίοι. Το επίπεδο εκπαίδευσης, και συνεπώς τα επίπεδα απασχόλησης και απασχολησιμότητάς τους, βρίσκονται κάτω του μέσου όρου -βρίσκονται ακόμη στην κλασσική κατάσταση γκέτο. Υπάρχει λοιπόν πολλή αγανάκτηση: δεν τα έχουν πάει και πολύ καλά, και νιώθουν κατώτεροι".

Μεταφράστε τώρα: Για άλλη μια φορά ο πάτος του βαρελιού είναι ο στόχος των φασιστόμουτρων. Και για άλλη μια φορά, αυτός ο πάτος δεν προσδιορίζεται πολιτισμικά ή θρησκευτικά, αλλά ταξικά. Τελεία και παύλα. Ούτως ή άλλως είναι γνωστό ότι οι Λιβανέζοι είναι κατά κύριο λόγο χριστιανοί. Αλλά αυτό κάντε πως δεν το ακούσατε, όπως κάνουν και οι Αυστραλοί. Όπως διαβάζουμε σε σχετικό αυστραλιανό site,

"Φαίνεται πως η δεύτερη γενιά των Αυστραλών μουσουλμάνων είπε επιτέλους ένα "ως εδώ και μη παρέκει". Ο ανταγωνισμός εναντίον τους αυξάνεται εδώ και χρόνια, κατά τέτοιο τρόπο ώστε, ακόμη και οι πλέον ευπαρουσίαστοι νεαροί της μεσαίας τάξης μπορεί να βρεθούν έξω από τα κλαμπ, να εξοριστούν ολοκληρωτικά από τη mainstream νεολαιίστικη κουλτούρα, μόνο και μόνο λόγω του μεσανατολικού τους παρουσιαστικού".

Φυσικά, μπορεί κανείς να φανταστεί τί συμβαίνει με τους υπόλοιπους, πολύ περισσότερους, που ούτε "ευπαρουσίαστοι" είναι, ούτε "της μεσαίας τάξης"...

Μπάτσοι προστατεύουν Άραβες

Το τρίτο σκουλήκι από τα αριστερά, γελάει

Ημέρα εθνικής εκκαθάρισης

Μήνυμα γραμμένο με κραγιόν στο στήθος Αυστραλού φασίστα

Για τη χλαμύδα σημαία τα 'παμε στη σελ. 2

Κωλόπαιδα σε δράση

4. ΟΙ SURFER

Η υποκουλτούρα του surfing μετράει τέσσερεις δεκαετίες ζωής. Στην ελλάδα μπορεί να σκέφτεται κανείς surfer και να φαντάζεται τίποτα μη βίαιους χίπηδες που τρώνε ruffles, πίνουν μπάφους και αερίζουν τις τζίβες τους στην παραλία. Δεν θα μπορούσε να κάνει μεγαλύτερο λάθος. Από την εμφάνισή τους το 1960, οι Αυστραλοί surfer είναι μια κατεξοχήν βίαιη νεολαιίστικη υποκουλτούρα, οργανωμένη γύρω από το surf, τις μπύρες και τα ναρκωτικά κάθε βαρύτητας. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο πρώτος Αυστραλός θεός του surf, ονόματι Bobby Brown, πέθανε με ένα σπασμένο μπουκάλι μπύρας καρφωμένο στο λαρύγγι του. Ήταν το 1967 και οι surfer είχαν ήδη οργανωθεί σε ταξικά προσδιορισμένες συμμορίες.

Σήμερα, με τις στροφές στην εξωτερική και μεταναστευτική πολιτική του αυστραλέζικου κράτους, αυτή η από τα πριν βίαιη υποκουλτούρα έχει κάνει πολύ δρόμο· ταυτόχρονα έχει κάνει φασιστική πατριωτική στροφή. Οι καλύτερες παραλίες, πάντα έδαφος που οι surfer έπρεπε να προστατεύσουν απέναντι στις άλλες συμμορίες, σήμερα διαφεντεύονται και προστατεύονται εναντια σε κάθε εξωτερικό στοιχείο, και κυρίως απέναντι στις καραβιές των "Λιγδιάρηδων":

"Εδώ και κάποια χρόνια, σύμφωνα με κάποιους παρατηρητές, οι συμμορίες των "γαμημένων Λιβανέζων" κατεβαίνουν στην Cornulla, κυρίως γιατί η πρόσβαση στη γειτονική παραλία Maroubra τους έχει απαγορευτεί από μια συμμορία surfer που λέγεται "The bra boys" [Τα παιδιά με τα σουτιέν]".

Εμείς μεγαλώσαμε εδώ. Εσείς ήρθατε με το αεροπλάνο.

Σύνθημα που εμφανίστηκε γραμμένο σε πολλές πλάτες και έγινε μπλουζάκι.

Ο τζάμπα μάγκας ως διεθνές φαινόμενο

Εμείς μεγαλώσαμε εδώ. Εσείς ήρθατε με κουπί.

Σύνθημα που εμφανίστηκε μετά τις ταραχές στις γειτονιές των Αβοριγίνων του Σίδνεϋ.

5. ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ

Κατά τη διάρκεια του πογκρόμ, οι μπάτσοι αρκέστηκαν να κοιτάνε τους κανίβαλους και να μην κάνουν τίποτα. Το κυνήγι σκουρόχρωμων εξελίχθηκε με την ησυχία του για έξι ώρες και το μόνο που έκαναν οι μπάτσοι ήταν να "χρησιμοποιήσουν δακρυγόνα για να απωθήσουν τους πιο βίαιους". Μετά από το πογκρόμ όμως, οι μπάτσοι είχαν την καλύτερή τους. Κατέλαβαν τις παραλίες με τα όπλα τους, απέκτησαν νέες αρμοδιότητες για την αποτροπή ταραχών, απέκτησαν το δικαίωμα να παρακολουθούν κινητά τηλέφωνα και ειδικά τα μηνύματα μέσω κινητών και να τα αποτρέπουν από το να φτάσουν στον προορισμό τους... Ειδικά αν σκεφτεί κανείς επιπλέον ότι σε καμιά κοινωνία οι μπάτσοι δεν είναι οι πλέον αντιρατσιστές, οι Αυστραλοί μπάτσοι θα πρέπει να πλέουν σε πελάγη ευτυχίας...

Αδιάλλακτοι μπάτσοι αντιμετωπίζουν ύποπτο για συμμετοχή στις ταραχές

6. ΟΙ ΝΑΖΙ ΒΡΩΜΙΑΡΗΔΕΣ

Χαράς ευαγγέλια για τους Αυστραλούς ναζιστές. Μοίρασαν τις προκηρύξεις τους, πούλησαν μπλουζάκια και κονκάρδες, λανσάρανε συνθήματα, βγάλανε ντουντούκες να μιλήσουν στο πλήθος. ***Οι ναζιστές ήταν μπροστάρηδες, οργανωτές και αγκιτάτορες· οι ναζιστές παρείχαν το "πολιτικό σκεπτικό".*** Αλλά η συνεννόησή τους με τους φασιστοsurfer και τον υπόλοιπό "αυστραλέζικο λαό" έγινε, θα έλεγε κανείς... αυτόματα. Με εργαλείο τα κινητά τηλέφωνα, που "πλημμύρισαν από ρατσιστικά μηνύματα μίσους" και από καλέσματα για την κυριακάτικη φασιστική εκδρομούλα στην παραλία. Οι φασιστοsurfer, ήδη ενταγμένοι σε μια βίαιη υποκουλτούρα, είχαν δικούς τους τρόπους επικοινωνίας, δικά τους κίνητρα, και δικές τους μεθόδους κινητοποίησης. Με αυτούς τους τρόπους, εφτά χρόνια τώρα, κρατάνε τους "βρωμολιβανέζους" μακριά από τη διπλανή παραλία. Να νομίζει κανείς ότι ελέγχονται και κατευθύνονται από τα μήντια ή από οποιονδήποτε, σημαίνει ότι τους υποτιμά βαθιά.

Κατά τα άλλα, υπήρξαν διάφοροι αρκετά τρομοκρατημένοι ώστε να αποδώσουν το πογκρόμ στη "δηλητηριώδη επίδραση των μμε"...

Εκπρόσωπος της μουσουλμανικής κοινότητας καλοπιάνει κάτι κωλόπαιδα (οι πιο μεγάλοι είναι απασχολημένοι)

ΠΟΓΚΡΟΜ

διδάγματα και παραλειπόμενα από τη χώρα των Καγκουρώ

7. ΠΑΛΙ ΚΑΛΑ ΠΟΥ ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ ΗΣΥΧΑ...

Η Αυστραλία εξοπλίστηκε σαν αστακός, συμμάχησε με τους αμερικάνους κι έγινε πρώτη μούρη στη γειτονιά της μέσα σε δέκα χρόνια... Η Αυστραλία είναι κράτος υποδοχής μεταναστών που χτίζουν γήπεδα, στρώνουν δρόμους, αλλά "δημιουργούν και προβλήματα"... Η Αυστραλία διαθέτει φασιστονεολαίους που βγαίνουν στους δρόμους να προστατέψουν τις περιοχές τους απέναντι "στους ξένους που τους προκαλούν"... Οι Αυστραλοί μπάτσοι όλο και εξοπλίζονται, όλο και αποκτούν περισσότερα δικαιώματα... Η νομοθεσία όλο και σκληραίνει... Οι νεοναζί μπαίνουν μπροστά και ρίχνουν τα συνθήματα... Οι καθημερινοί πολίτες δεν είναι καθόλου μα καθόλου ρατσιστές... Η Αυστραλέζικη αριστερά και άκρα αριστερά για χρόνια σε αποσύνθεση... Οι μεγαλύτερες ρατσιστικές ταραχές στην ιστορία αυτού του κράτους...

Η Αυστραλία και το πογκρόμ της μας αφορούν για χίλιους λόγους. Και για έναν επιπλέον: οι ομοιότητες με την ελληνική περίπτωση είναι κάτι παραπάνω από προφανείς. Πράγματι, θα μπορούσε αυτή η ιστορία να αναφέρεται αυτολεξεί στο ελληνικό κράτος, στους έλληνες πατριωτοκουραμπιέδες και στο πογκρόμ εναντίον των αλβανών μεταναστών που ακολούθησε την "εθνική ήττα" της 4ης Σεπτέμβρη 2004.

Σήμερα, ένα χρόνο μετά από το δικό μας πογκρόμ, όλοι σφυρίζουν αδιάφορα. Μέχρις ότου οι επόμενες "μεγαλύτερες ρατσιστικές ταραχές στης ιστορία του ελληνικού κράτους" μας χτυπήσουν την πόρτα...

!ΑΤΑΚΕΣ

κάποιες που πήγανε άπατες και κάποιες που πιάσανε τόπο

Αν ήμουν εδώ, θα μου την είχαν πέσει κι εμένα

Warren Buffet, Αυστραλός με γονείς από την Κολομβία

Και γιατί δε λένε αυτά τα καθάρματα "χριστιανούς", όπως λέγανε "μουσουλμάνους" τους γάλλους πιτσιρικάδες; Που είναι τώρα τα πρωτοσέλιδα να αποκηρύξουν τη βία και να κατηγορήσουν τους δεξιούς υπουργούς; Κάποιοι από τους διαδηλωτές είχαν δεσμούς με ακροδεξιές και νεοναζιστικές ομάδες. Πως και δεν ακούμε κουβέντα για τον χριστιανικό φονταμενταλισμό που απειλεί τον ήσυχο κι ανεκτικό τρόπο ζωής μας; Μήπως θα πρέπει το κράτος να τσακίσει τους αυστραλούς φονταμενταλιστές; Μήπως θα πρέπει να ανησυχήσουμε για την απουσία των δυτικών αξιών μεταξύ των surfer; Μήπως πρέπει να ανησυχήσουμε για την απουσία εκπαίδευσης; Να τους δώσουμε βιβλία;
Αλλά όχι, αυτό το πλήθος δε δημιούργησε σε κανένα δυτικό εκείνη την ειδική μορφή ανασφάλειας που του προκαλούν οι μουσουλμάνοι και οι άραβες. Οι μειονοτικές ταραχές πάντα γίνονται πρωτοσέλιδα. Από την άλλη, η αύξηση των εγκλημάτων μίσους κατά αράβων σε ποσοστό μεγαλύτερο του 1000% μετά τις 11/9, κατά πως φαίνεται δεν αφορά και πολύ κόσμο...

Απελπισμένος που υπέγραψε "ντροπιασμένος Αυστραλός" σε αυστραλέζικη ιστοσελίδα

Εμείς θα αποφασίσουμε ποιος έρχεται σε αυτή τη χώρα.

John Howard, προεκλογική εκστρατεία 2001. Εξελέγη.

Η Αυστραλία είναι τόσο ρατσιστική όσο και η Βρετανία, ούτε λιγότερο ούτε περισσότερο. Ο αυστραλέζικος κι ο βρετανικός φασισμός αναβλύζουν από το ίδιο άπατο πηγάδι -καθολική άγνοια και στυγνή καταπίεση της εργατικής τάξης, συν την ακλόνητη πεποίθηση περί βρετανικής υπεροχής επί όλων των εθνών της γης, με έμφαση στα σκουρόχρωμα. Αν ο αποικισμός της Αυστραλίας είχε γίνει από οποιοδήποτε άλλο έθνος πλην του βρετανικού, η Αυστραλία θα ήταν σήμερα λιγότερο ρατσιστική. Αλλά όπως έχουν τα πράγματα...

Άρθρο της Germaine Greer στο βρετανικό Guardian

Φαίνεται πως μεταξύ των διαδηλωτών υπήρχαν φασιστικά στοιχεία, και θιασώτες της φυλετικής ανωτερότητας. Τέτοια στοιχεία δεν έχουν θέση στην Αυστραλιανή κοινωνία και θα ταίριαζαν πολύ καλύτερα στο Βερολίνο της δεκαετίας του '30, απ' ό,τι στην Cornulla του 2005.

Carl Sully, υπουργός δημοσίας τάξεως

Έχω μια κορούλα τεσσάρων χρονών κι ένα αγόρι έντεκα, και βλέπουν τους μπάσταρδους να έρχονται εδώ πέρα και να κάθονται γύρω από τις ντουζιέρες γιατί οι δικές τους οι γυναίκες κολυμπάνε με τα ρούχα, ή τους βλέπουν να λένε βρωμόλογα στα κορίτσια μας. Αυτά τα πράγματα δεν είναι καθόλου Αυστραλέζικα. **Ο παππούς μου πολέμησε τους γιαπωνέζους για να μη γίνονται τέτοιες μαλακίες στην Αυστραλία. Αυτό κάνω κι εγώ σήμερα.**

Ανώνυμος (γιατί "φοβάται μην έρθουν οι Λιβανέζοι και του ρίξουν σφαίρες στο μαγαζί"), συμμετείχε στο πογκρόμ.

Η μετανάστευση εκτός ελέγχου! Οι δάσκαλοι σας λένε ψέμματα!

Τίτλοι φασιστικών προκηρύξεων που κυκλοφορούσαν στο πογκρόμ

Έρχονται οι βρωμολιβανέζοι και μας κάνουν όλο μαλακίες κι εμείς λέμε φτάνει πια!

Todd Russell, φασίστας, μοίραζε τις προκηρύξεις μαζί με hot dog που έψηνε στον κήπο του

Σήμερα είναι μια μεγάλη μέρα! Η Αυστραλία σήμερα βλέπει που κατέληξαν οι πολιτικές των τριάντα τελευταίων χρόνων!

John Moffit, εθνικιστικό κόμμα Αυστραλίας, αρχιφασίστας (χαμογελαστός)

Και γαμώ τις φάσεις!

Michael Bedford. Συμμετείχε στο πογκρόμ. Έπαιρνε φωτογραφίες με το κινητό του.

Μας πετούσαν μπουκάλια, σπασμένα μπουκάλια, φαγητά, ό,τι κρατούσανε στα χέρια τους. Και τί κάναμε; Για ένα μπάνιο είχαμε έρθει. Φύγαμε τρέχοντας και όλοι μας λέγανε ότι δεν ανήκουμε εδώ. Αλλά εμείς γεννηθήκαμε εδώ, πήγαμε σχολείο δυο δρόμους παρακάτω...

Sarah Id, 17, κόρη Λιβανέζων μεταναστών.

Πολεμήστε για την Cornulla! Θέλουμε πίσω την παραλία μας! Συμμορίες κάνουν την Cornulla πεδίο μάχης! Όχι στην παραλία μας: Η αστυνομία της Cornulla υπόσχεται να προστατέψει τον Αυστραλέζικο τρόπο ζωής! Ας κάνουμε τα νερά και πάλι ασφαλή! Ενωμένοι να πολεμήσουμε το αίσχος των παραλιών!

Πρωτοσέλιδα αυστραλέζικων Tabloids την εβδομάδα πριν από τις ταραχές

Μας έδωσε συνέντευξη για να μας πει πως συμβαίνει και η παραλία του -η Maroubra- να είναι από τις ελάχιστες του Sydney που δεν έχουν πλημμυρίσει από αραβικές συμμορίες τα τελευταία χρόνια.

Εισαγωγή της συνέντευξης του Koby Aderton, surfer και αρχηγού των Bra Boys, στο tabloid Sydney Telegraph. Παρασκευή πριν από τις ταραχές.

Είναι υπέροχα στην Αυστραλία, όλοι είναι πολύ φιλικοί, τα πάω πολύ καλά με όλους.

John Saleh, 23, γεννημένος στην Παλαιστίνη, συνέντευξη μετά το πογκρόμ

Δε βλέπω κανένα ζήτημα ρατσισμού στις ταραχές. Φταίει το αλκοόλ.

Sandra Georges, 27, καθηγήτρια φυσικής αγωγής, Ισπανοσουδανέζα παντρεμένη με Λιβανέζο.

Παίζουν ποδόσφαιρο και γεμίζουν τα πάντα άμμο, πειράζουν τις κοπέλες, απειλούν τους πάντες, παίζουν δυνατά μουσική, αφήνουν σκουπίδια στην παραλία.

Γενικές κατηγορίες προς τις συμμορίες των Λιβανέζων

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙ ΑΓΡΙΟΥΣ

μια ιστορία μέσα από την αντιναζί καρδιά του πανκ

Δεν το φανταζόμουνα ότι εκείνο το απόγευμα θα βρισκόμουνα με ένα τύπο σαν το Μ. Γνωστός μιας φίλης μου που βόλταρε μαζί μου, έπεσε πάνω μας και το λογικό ήταν να αλλάξει μαζί μου μια - δυο κουβέντες. Αλλά ο Μ. δεν ήταν ένας τυχαίος τύπος. Ήταν ένας πάνκης στην ηλικία των 38 χρόνων. Κουβάλαγε μαζί του μαζεμένη όλη τη σημειολογία του punk. Αλλά δεν ήταν αυτό που τον έκανε γοητευτικό. Η ιστορία της αντικουλτούρας του punk φαινόταν να είχε περάσει πάνω από τον Μ., και όταν λέω ότι είχε περάσει από πάνω του εννοώ ότι τον είχε ισοπεδώσει. Μπορούσε κανείς να μαντέψει ότι ο άνθρωπος αυτός υπήρξε κάποτε πολύ ζωντανός και ας είχε τώρα πια γέρικο σχεδόν κορμί και ας είχε βλέμμα αποβλακωμένο από τα πολλά ναρκωτικά και ας του έλειπαν τα περισσότερα δόντια. Ήταν βουτηγμένος στην παρακμή, υπονοώντας ότι τα πράγματα κάποτε ήταν εντελώς διαφορετικά.

Μια περίεργη χημεία αναπτύχθηκε μεταξύ μας, με αποτέλεσμα αντί να πούμε ένα γεια, να μιλάμε για κανά δίωρο. Έχω υπόψη μου ότι η ιστορία του punk στην Ελλάδα είναι δύσκολο με κάποιο τρόπο να καταγραφεί. Ήταν κάτι τόσο δυναμικό, όσο και αυτοκαταστροφικό. Έτρεχε φρενιασμένα να συγκρουστεί με το τείχος του "καθώς πρέπει" και διάλεξε να βάλει μπροστά τη φάτσα του. Και φυσικά δε γύρναγε παρά μόνο σπάνια πίσω για να δει τί είναι, για να φτιάξει τις άμυνές του, για να γίνει από κραυγή, πρόταση. Και έτσι ήταν λογικό στη λαχανιασμένη του κούρσα, να φορτώνεται με χίλια δυο από τα σκατά του καπιταλισμού: drugs, lifestyle, εμπόριο, αντριλίκι... Μιλώντας με τον Μ. ήλπιζα ότι θα εντοπίσω στιγμές από αυτήν την διαδρομή, ότι θα καταλάβω τα σημεία όπου το punk συγκροτούνταν ως αντικουλτούρα με το ΑΝΤΙ σε κεφαλαία αλλά και τα σημεία που σπρωχνόταν στα κάθε είδους σκατά.

Πρόκειται για κλασική περίπτωση φρούδων ελπίδων. Ο Μ. ήταν πρόθυμος να μιλήσει μαζί μου, με αποκλειστικό όμως στόχο να πουλήσει μούρη στη φίλη μου. Και δεν ήταν μόνο οι υπερβολές που αναδείκνυαν το εαυτό του σε κάτι σαν ήρωα του punk. Ο Μ. είχε κάψει τον εγκέφαλό του τόσο πολύ από τα drugs, που αδυνατούσε να εντάξει στοιχειωδώς χρονολογικά τις ιστορίες του. Μιλάμε για χοντρά πράγματα: αμφέβαλλε ακόμη και για την δεκαετία στην οποία συνέβησαν τα γεγονότα που ιστορούσε. Πακέτο...

Έβγαλα εν τέλει στοιχειωδώς άκρη για δυο - τρεις από τις ιστορίες του. Θα σας διηγηθώ μια για τους εξής λόγους: πρώτον, ο Μ. φαινόταν να τη θυμόταν καλά και να την εντάσσει με σιγουριά χρονολογικά και δεύτερον, η ιστορία αναφερόταν στα πρώτα χρόνια συγκρότησης της αντικουλτούρας και προσφέρεται για γενικότερα συμπεράσματα.

Το σκηνικό είναι κάπου στις αρχές των 80's. Το punk ήταν τότε μια αντικουλτούρα μειοψηφική αλλά δυναμική. Έβλεπε το φασιστικό "πατρίς - θρησκεία - οικογένεια" όχι ως μακρινή ιστορία της Χούντας αλλά ως ζώσα πραγματικότητα και δεν περίμενε τις ιδεολογίες και τους διαφωτιστές των αριστερών κομμάτων για να το φτύσει. Λοιπόν οι πάνκηδες, όπως το επιβεβαίωνε και ο Μ. ήταν παρέες που γνωρίζονταν μεταξύ τους και μετακινούνταν από την Πλάκα στα Εξάρχεια και ανάποδα.

Ανάμεσα σε αυτές τις παρέες, υπήρχε και ένας τύπος που του άρεσε να τον φωνάζουν Ρόμελ. Το παρατσούκλι του το είχε πάρει από έναν από τους πλέον διάσημους στρατηγούς των Ναζί κατά το Β΄παγκόσμιο πόλεμο. Ο Ρόμελ ήταν κάτι μεταξύ πάνκη και σκινά, έτσι και αλλιώς αυτά ήταν μπερδεμένα στην Ελλάδα στις αρχές των '80s. Ο Ρόμελ ήταν αρκετά γομαράκι, πούλαγε αρκετά μούρη και έλεγε αρκετές μαλακίες, κυρίως εναντίον των εβραίων. Αλλά από ότι φαίνεται δεν ήταν ακόμη ξεκάθαρο τί ήταν τέτοιοι τύποι και ότι θα πρέπει να τσακίζονται. Το αλήτικο στυλ του Ρόμελ ίσως να τον έκανε να μοιάζει με τους άλλους πάνκηδες. Ή χρειαζόταν μια αφορμή για να γίνει κατανοητό ότι ο Ρόμελ ήταν ένα κομμάτι από τα σκατά με τα οποία το punk είχε αποφασίσει να τσαμπουκαλευτεί.

Λοιπόν ο Ρόμελ δε ξαμόλαγε μόνο φασιστικές παπαριές, είχε στα αλήθεια μια συμπεριφορά φασιστική και η αλητήρια συμπεριφορά του σαν άλλοθι δε θα κράταγε για πολύ. Κάποια φορά ο Ρόμελ πούλησε ένα φθηνό τσαμπουκά σε ένα πιτσιρικά πάνκη. Το νέο κυκλοφόρησε αλλά δεν συζητήθηκε σαν μια ακόμη προσωπική αντιπαράθεση. Δεν ήταν απλώς το περίφημο "αφού μας κυνηγάνε τόσοι και τόσοι, είναι μαλακία να πλακωνόμαστε μεταξύ μας". Από την αρχή όλοι βρέθηκαν με το μέρος του πιτσιρικά πάνκη καθώς κουβέντα με την κουβέντα ο καθένας πρόσθετε και από ένα επιχείρημα στο γιατί ο Ρόμελ είναι καραμαλάκας. Και έτσι κοντά στις ηλίθιες συμπεριφορές του τοποθετούνταν και οι ηλίθιες απόψεις του. Η καταγωγή που είχε το παρατσούκλι του, οι παπαριές που έλεγε για τους εβραίους, η αγάπη του για την Ελλάδα...

Το πράγμα σιγά - σιγά ωρίμασε. Ο Ρόμελ κάπου αυτές τις μέρες εμφανίστηκε στην Πλάκα και είχε λανσάρει μια ελληνική σημαία στο μπουφάν του. Ήταν μάλλον από τις πιο δύσκολες βραδιές του, έφαγε από αυτό που λέμε βρωμόξυλο.

Λοιπόν δε ξέρω στα αλήθεια πόσα από αυτά που μου διηγήθηκε ο Μ. συνέβησαν πραγματικά. Αυτό που φαίνεται να αληθεύει και που έχει σημασία είναι ο τρόπος που το punk κέρδιζε τον εαυτό του. Δεν ήταν κάποιο θεωρητικό βιβλίο που του έδειχνε το δρόμο, ήταν οι ίδιες οι αντιφάσεις του δρόμου. Οι πάνκηδες πετύχαιναν να προσεγγίσουν τον αντιφασισμό συνδέοντας τον φασισμό της πατρίδας, του κράτους κτλ, με το φασισμό της καθημερινότητας, του νοικοκύρη, του πατέρα, του αφεντικού ή κάποιου που βρισκόταν ανάμεσά τους. Στα επόμενα χρόνια είναι γνωστό ότι το πράγμα πολώθηκε. Το punk έγινε συνώνυμο του antinazi και κυνήγαγε μια μειονότητα σκινάδων που σα χαϊδεμένα παιδιά των μπάτσων έκαναν τη βρώμικη δουλειά τους.

Και αν τα λέμε αυτά είναι γιατί το ξέρουμε: η ζωή βρισκόταν και βρίσκεται πάντα στο δρόμο και έχει απέναντί της τόσα πολλά: τους μπάτσους, τους φασίστες αλλά και όλα τα καρτέρια του καπιταλισμού: εμπόρευμα, lifestyle, αφομοίωση...

ACTION

Συνέντευξη

με κάποια που "δεν έσπασε δα και το Μοναστηράκι"

antifa!: Λοιπόν, απ' ό,τι καταλαβαίνω, ήσουνα μ' αυτούς που σπάσανε το Μοναστηράκι...

Έφη: Καλά ρε, δε σπάσαμε δα κι όλο το Μοναστηράκι. Επιτεθήκαμε στα μαγαζιά που πουλάνε όλα εκείνα τα φασιστικά... Άκου, να σου τα πω όλα μαζί γιατί πας να το χαώσεις ήδη. Είμασταν κάμποσοι, άντρες και γυναίκες, και κάναμε μια αντιφασιστική διαδήλωση. Η διαδήλωση πέρασε μέσα από το Μοναστηράκι και επιτέθηκε σε τέσσερα κραγμένα φασιστομάγαζα, εκείνα που πουλάνε τις μπλούζες "Τούρκος καλός μόνο νεκρός", "θάνατος από ψηλά" και τα λοιπά.

antifa!: Ναι, αλλά δεν τα σπάσατε;

Έφη: Τα πήραμε λίγο παραμάζωμα είναι η αλήθεια, πετάξαμε τα εμπορεύματα γύρω γύρω να πάρει ο λαός sleeping bag, ρίξαμε σπρέι σε αρβύλες και στολές... ε, μπορεί και να ξέφυγε λίγο η κατάσταση, δηλαδή είχε πάει ένας μαλάκας μαγαζάτορας κι είχε βάλει ένα άγαλμα φαντάρου που... πως το λένε... ξιφουλκούσε εναντίον του εχθρού! (γέλια) Ε, το άγαλμα και ο ιδιοκτήτης του... δεν τα περάσανε και πολύ καλά μαζί μας. Ήτανε και κάποιοι εκεί πέρα που την είδανε ότι θα παρέμβουν και φάγανε τις κλωτσιές τους... Τέτοια πράγματα.

antifa!: Ήταν απάντηση στο μαχαίρωμα του 18χρονου απ' το μαλάκα;

Έφη: Τί να σου πω, δεν ξέρω πως το είδε ο καθένας που συμμετείχε. Φαντάζομαι θα μπορούσε να το δει κάποιος κι έτσι, αλλά δεν το είχαμε συζητήσει έτσι. Κατά τη γνώμη μου, αυτό που λένε "γεγονότα" και "απαντήσεις" είναι πολύ λάθος τρόπος να βλέπεις την αντιφασιστική δράση, και την πολιτική δράση γενικότερα. Ο φασισμός δεν εξελίσσεται ως στιγμιαία "γεγονότα", αλλά ως συνεχής καθημερινή βία. Κατά συνέπεια η αντιφασιστική δράση πρέπει να είναι επίσης συνεχής, να επιλέγει τους στόχους της από την πλειάδα των κοινωνικών γεγονότων και να προσπαθεί να διευρυνθεί, να ριζώσει κοινωνικά. Στη δική μας περίπτωση, τα συγκεκριμένα μαγαζιά αποτελούν στέκι μπάτσων και φασιστών εδώ και δεκαπέντε χρόνια τουλάχιστον, και πιθανότατα θα συνεχίσουν και στο μέλλον. Εγώ τα είχα άχτι από μικρή, αλλά ξέρω ότι η αντιμετώπισή τους δεν μπορεί να γίνει με ένα σπάσιμο. Ακόμη κι αν τα καίγαμε συθέμελα, για όσο το συγκεκριμένο είδος εμπορίου παραμένει επικερδές και το κοινωνικό πλαίσιο παραμένει ευνοϊκό, τέτοια μαγαζιά θα συνεχίζουν να υπάρχουν. Γιατί το ζήτημα δεν είναι ο ένας μαλάκας με το μαχαίρι, αλλά το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων: ο μαγαζάτορας, ο μπάτσος, ο σεκιουριτάς, ο φασίστας, τα ναρκωτικά, τα νταραβέρια... και άκρη άκρη ο μαλάκας με το μαχαίρι. Δηλαδή τώρα που τον πιάσανε οι μπάτσοι ΟΚ; Όχι, αφού έμειναν όλα τα υπόλοιπα! Αν όμως ενέργειες σαν κι αυτή διαδωθούν, το κοινωνικό πλαίσιο θα σταματήσει να είναι ευνοϊκό, οι μαγαζάτορες θα αρχίσουν να νιώθουν άβολα...

antifa!: Προσβλέπετε σε μια κοινωνικοποίηση της βίας...

Έφη: Όχι. Προσβλέπουμε σε μια κοινωνικοποίηση της αντι-βίας. Γιατί η "βία" που λες είναι ήδη κοινωνική. Κι ένα παππού να πιάσεις στο δρόμο, θα σου πει ότι αυτή η κοινωνία είναι βίαιη· και το Μοναστηράκι είναι απτή απόδειξη. Δηλαδή μιλάμε για τσαμπουκάδες μέρα παρά μέρα, χριστοπαναγίες, μαχαιρώματα κλπ. Αυτή η βία δεν είναι ουδέτερη ή αδιάφορη· αντίθετα, κάθε τσαμπουκάς και κάθε χριστοπαναγία της πλατείας Μοναστηρακίου έχει ρίζες σε κάποιο νταραβέρι, οικονομικό, σεξουαλικό, εξουσίας... σε μικροκλοπές, σε νταβατζιλίκια, σε φασιστική βία... σε κοινωνικές σχέσεις. Δηλαδή ένα κομμάτι της βίας αυτής της κοινωνίας, αυτής της ταξικής καπιταλιστικής κοινωνίας, εκφράζεται στην πλατεία Μοναστηρακίου. Εμείς τώρα, τύποι και τύπες που τρώμε ένα κομμάτι αυτής της βίας, που πάμε στη δουλειά και μας τη λέει το αφεντικό, που τρώμε στη μάπα τον κοινωνικό ρατσισμό κάθε μέρα, θεωρούμε ότι πρέπει να το δώσουμε πίσω. Αλλά δεν καιγόμαστε να το δώσουμε πίσω στο δεκαπλάσιο, ή στο "όσο πιο πολύ μπορούμε μέχρι μεθαύριο που θα καταστρέψουμε τους φασίστες το κράτος και το κεφάλαιο"!

antifa!: Δε σε πιάνω ακριβώς...

Έφη: Ε, ναι, άμα πας να τα πεις είναι λιγάκι δύσκολα. Κοίταξε να δεις, έτσι που ήταν τα πράγματα, θα μπορούσαμε και να τα κάψουμε όλα, ή να σακατέψουμε ένα μαγαζάτορα ή έναν πελάτη. Ούτως ή άλλως, ο καλύτερος πελάτης τους τις προάλλες πήγε και μαχαίρωσε το παιδί στο κεφάλι και ούτως ή άλλως είμασταν πολύ θυμωμένοι. Αλλά εμείς δε θέλαμε αυτό. θέλαμε να κρατηθούμε κοντά στο κοινωνικό επίπεδο της βίας όπως αυτή εκφράζεται καθημερινά. Δηλαδή τί βία πέφτει εκεί από τη μεριά του κοινωνικού ανταγωνισμού όπως υπάρχει σήμερα; Τί κάνουν οι προλετάριοι, τί κάνουμε εμείς όταν μας πιάνουν οι μαγαζάτορες να κλέβουμε; Μπουνιές; Μπουνιές. Ροπαλιές; Ροπαλιές. Μόνο που εμείς είμαστε οργανωμένες κι οργανωμένοι...

antifa!: Καλά τώρα, τί νόημα έχει αυτό; Είναι ιερή η κοινωνία; Δηλαδή να κοιτάμε τί κάνει να το κάνουμε κι εμείς;

Έφη: Όχι μαλάκα μου, γιατί κάνει και πογκρόμ η κοινωνία. Εγώ πάντως δε σου είπα "τί κάνει η κοινωνία", σου είπα "τί κάνει ο ανταγωνισμός", κι αυτό δεν είναι μεταφυσική, έχει πολύ απτά αποτελέσματα. Για παράδειγμα, αν κρατιέσαι κοντά σε αυτά που συμβαίνουν στο Μοναστηράκι κάθε μέρα, είναι δύσκολο για τους μπάτσους να σε τρέξουν για κάτι παραπάνω από πλημμέλημα. Δηλαδή τί κατηγορίες θα είχε κάποιος που τον έπιαναν; Δεν τα ξέρω κιόλας αυτά, αλλά κανα βανδαλισμό πως τα λένε, ξέρω κι εγώ; Αυτό σημαίνει ότι τέτοιες πράξεις μπορούν να διαδωθούν και να διευρυνθούν όσο τραβάει η ψυχή σου, να έρχονται κι άλλοι, κι άλλες, κι άλλοι, να τα κάνουνε μόνοι τους κι άλλοι, και το επίπεδο των κρατικών διώξεων να μην μπορεί να ξεπεράσει το πλημμέλημα. Εκτός βέβαια κι αν αλλάξουν οι νόμοι, που συμβαίνουν κι αυτά δε λέω...

Αλλά αυτό είναι το λιγότερο. Για τους ίδιους λόγους, όποιος βλέπει τέτοιες πράξεις, δεν τις αντιλαμβάνεται ως διαχωρισμένες από τον ίδιο και την καθημερινή του εμπειρία. Άλλο είναι να πάει κάποιος και να πυροβολήσει έναν, κι άλλο να πάει μια κοπέλα -εγώ για παράδειγμα, που είμαι και κοντούλα- και να βαρέσει με ένα ξύλο ένα φασίστα μαγαζάτορα. Το δεύτερο είναι αυτό που συμβαίνει κάθε μέρα. Είναι το πως αντιμετωπίζει το προλεταριάτο τη βία που δέχεται, δίχως να είναι κατ' ανάγκη σούπερ πολιτικοποιημένο. Θα μπορούσε αυτός με το ρόπαλο να είναι οικοδόμος εναντίον αφεντικού, αλβανός εναντίον φασιστών, χουλιγκάνος εναντίον μπάτσων, γυναίκα εναντίον του μαλάκα που παντρεύτηκε, φοιτητής

Δεν είναι δα και δύσκολο

Λοιπόν, πάς να μοιράσεις σε ένα σχολείο και το βρίσκεις βρώμικο. Το βράδυ πριν πας, οι ναζήδες έχουν συρθεί έξω από τις τρύπες τους και έχουν γράψει τις μαλακίες τους σε όλους τους τοίχους για να εμπεδώσουμε όλοι ότι πρέπει να μισούμε όλο τον κόσμο.

Η ώρα είναι οκτώ το πρωί ή κάτι τέτοιο και το πράγμα είναι εύκολο. Μαζί με τα έντυπα κουβαλάς και ένα σπρέι (κάνει γύρω στα 3 ευρώ), το βγάζεις από την τσάντα και σβήνεις τα συνθήματα με επιμέλεια. Θέλει βέβαια μια προσοχή, γιατί, καθώς είναι μέρα, μπορεί να έρθει ο διευθυντής, ο φύλακας και διάφοροι άλλοι εραστές της καθαριότητας να πούνε μαλακίες. Μην το πάρεις στραβά: Δεν πρόκειται για κακιά κέντα, αλλά για ευκαιρία δημοκρατικού διαλόγου!!! Πχ μπορεί να ειπωθούν τα εξής:

Υποδιευθυντής: Τί κάνετε εκεί; Θα φωνάξω την αστυνομία.

Αντιφασίστες: Έχεις το σχολείο τίγκα στα μηνύματα μίσους και θα φωνάξεις και την αστυνομία για μας που τα σβήνουμε;

Υποδιευθυντής: Θα τα καθαρίσουν οι αρμόδιοι...

Αντιφασίστες: Καλά, δεν θα τους κουράσουμε τους αρμόδιους, αφού δε γράφουμε καινούρια...

Υποδιευθυντής: Ναι, αλλά δε μπορεί να κάνει ο καθένας ό,τι θέλει...

Αντιφασίστες: Δε μου λες ρε μάστορα, μπας κι είσαι κρυφοφασίστας; ***Μπας και γουστάρεις να έρχονται οι ξένοι μαθητές στο σχολείο και να διαβάζουν "έξω οι ξένοι;" Μήπως τους κρατάς όλους πιο ήσυχους έτσι;***

Υποδιευθυντής: Μα τί λέτε τώρα; Τί βλακείες είναι αυτές;

(οπισθοχωρεί προς την πόρτα του λυκείου, μπαίνει μέσα, δεν ξαναενοχλεί και δε φωνάζει και τους μπάτσους. Μ' ένα σμπάρο δυο τριγώνια: Έσβησες τις μαλακίες, και δημιούργησες έναν ακόμη φανατικό αντιρατσιστή! :))

Ψέματα λένε!

Ορίστε διάφορα δοκιμασμένα, μη θανατηφόρα μέσα, με τα οποία η δουλειά της αποδυνάμωσης των ναζήδων γίνεται μια χαρά:

Κλωτσιές, σφαλιάρες, ροχάλες, κατσαριδοκτόνο, τούρτες στα μούτρα, κουβάδες με σκατά, εγκυκλοπαίδεια Δομή και λεξικό Μπαμπινιώτη, Χριστοπαναγίες, γλάστρες με βασιλικό, οτιδήποτε μοιάζει με χιούμορ, κορίνες ζογκλέρ, ποδήλατα, νεροχύτες...

Εγώ λέω ότι αν η πράξη μετράει μία, η δημοσιοποίηση της πράξης μετράει δέκα. Και είναι και δέκα φορές πιο επικίνδυνη, και χρειάζεται και δέκα φορές υψηλότερο επίπεδο οργάνωσης και δέκα φορές μεγαλύτερο αίσθημα ευθύνης απέναντι στον εαυτό σου και αυτά που κάνεις.

εναντίον καθηγητή και πάει λέγοντας. Τέτοιες πράξεις μπορούν να μιλήσουν σε τέτοιους τύπους και σε άλλους που τα καταπίνουν δίχως να μιλάνε, να πουν "κοίτα να δεις! Γίνεται! Θα το κάνω κι εγώ!"

Αυτή είναι η λογική της κινηματικής βίας. Πρακτικές που διαδίδονται και διευρύνονται στο κοινωνικό αρχιπέλαγος, τέτοια ποιητικά...

antifa!: Επιμένεις να φέρνεις παραδείγματα με γυναίκες...

Εφη: Γιατί, οι γυναίκες δεν έχουν μερίδιο στη βία; Δεν υπάρχουν ειδικοί της βίας. Ο καθένας κι η καθεμιά μπορεί να θέλει να ανταποδώσει μέρος της βίας που δέχεται. Εγώ δίνω πίσω πειράγματα στο δρόμο, ο Τάσος δίνει πίσω τη βία της οικογένειας κι οι δυο μαζί δίνουμε πίσω τη βία της εργασίας ή του καθημερινού φασισμού. Και πάλι θα έρθουμε στη συζήτηση περί επιπέδου της βίας, βία που να τους χωράει όλους και όλες...

Υπάρχουν κι άλλα τέτοια χαρακτηριστικά. Για παράδειγμα όλα αυτά έγιναν μέρα, με το φως του ήλιου. Δημοσιοποιήσαμε το γεγονός με αφίσσα κι όχι με τα μμε...

antifa!: Ήθελα να σε ρωτήσω για την αφίσσα...

Εφη: Καλά, έχεις δίκιο, όλο για τα σπασίματα λέμε, αλλά η αφίσσα είναι πολύ μεγαλύτερο κόλπο από το σπάσιμο. Συνήθως αυτοί που κάνουνε τέτοια πράγματα, βαριούνται -για να μην πω φοβούνται- να τα δημοσιοποιήσουν μόνοι τους και, είτε δε λένε τίποτα, είτε καταφεύγουν στις ελευθεροτυπίες. Μένουνε στην αδρεναλίνη και είναι ικανοποιημένοι. Αλλά αυτού του είδους οι ενέργειες, αν δεν έχουν αύριο, αν παραμένουν ντουφεκιές στον αέρα, πολύ απλά δεν έχουν κανένα νόημα. Εγώ λέω ότι αν η πράξη μετράει μία, η δημοσιοποίηση της πράξης μετράει δέκα. Και είναι και δέκα φορές πιο επικίνδυνη, και χρειάζεται και δέκα φορές υψηλότερο επίπεδο οργάνωσης και δέκα φορές μεγαλύτερο αίσθημα ευθύνης απέναντι στον εαυτό σου και αυτά που κάνεις. Έτσι λοιπόν, όλα αυτά μπορέσαμε να τα κάνουμε γιατί προσέχουμε η βία μας να είναι κοντά στην κοινωνική βία... Δεν το λέω καλά ρε παιδί μου. Δεν "προσέχουμε"! Έτσι νιώθουμε! Αυτά κάνουμε! Έτσι δρούμε! Εγώ είμαι γυναίκα, τριάντα χρονών, κι άμα μου πουν να μην κάνω τέτοια θα σκάσω! Αλλά να οργανωθούμε κιόλας, μην πάμε δίχως αύριο...

antifa!: Λένε ορισμένοι ότι τέτοιες ενέργειες έχουν αντικοινωνική εικόνα...

Εφη: Ναι, το λένε, αλλά συνήθως είναι αριστεροί καθοδηγητές και συνεπώς είναι και λίγο κράτος, είτε το ξέρουν, είτε όχι. Εγώ έχω να πω ότι τέτοιες ενέργειες έχουν σαφή, κατανοητή εικόνα. Πρέπει να σου πω ότι καθώς συνέβαινε όλο αυτό το αλισβερίσι, υπήρξαν δυο τρεις που φωνάξανε μπράβο! Πρέπει επίσης να σου πω ότι ακόμα κι οι υπόλοιποι μαγαζάτορες, σκατάδες είναι, αλλά δεν αγχωθήκανε καθόλου, καθόνταν και κοιτάγανε γιατί το καταλάβανε αμέσως πως δε χτυπά γι' αυτούς η καμπάνα. Κατάλαβες; Όλα είναι κρύσταλο, κι ο καθένας διαλέγει με ποιον θα πάει. Κατά τα άλλα, οι αριστεροί αυτού του είδους γίνονται επίσης αντιληπτοί ως αυτό που είναι, δηλαδή ως φλώροι του κερατά. Ας παρακαλάνε τους μπάτσους να πάνε παρέα να κλείσουνε τα γραφεία, αδιαφορώ· ας περιμένουν το κράτος να μεταρρυθμίσει τον καπιταλισμό· ας τα πούνε στις φοιτητικές εκλογές να πάρουνε κανα ψηφαλάκι.

antifa!: Καλά λοιπόν, εντάξει, τελειώσαμε, δεν έχω κάτι άλλο να ρωτήσω...

Εφη: Όχι, θέλω να πω και κάτι άλλο. Κατά τη γνώμη μου, δεν ανακαλύψαμε εμείς την Αμερική. Αυτές οι πρακτικές ήδη υπήρχαν και θα υπάρχουν. Παλιότερα έχουν γίνει κι άλλα τέτοια. Και λέω ότι θα συνεχίσουν να γίνονται, γιατί αυτά τα πράγματα δεν είναι εξωκοινωνικά, δεν είναι διαχωρισμένα. Είναι αντίθετα η κοινωνική βία, η βία του καπιταλισμού που επιστρέφεται στους παραγωγούς της με κοινωνικά μέσα. Αυτό σημαίνει ότι πάντα θα υπάρχουν τμήματα του προλεταριάτου που θα οργανώνονται για να οργανώσουν αυτή την επιστροφή. Το ξέρω ότι ο καπιταλισμός στο μέλλον θα γίνει ακόμη σκληρότερος. Αλλά το ξέρω κι ότι δεν θα κάτσουν όλοι με σταυρωμένα χέρια!

antifa!:... Καλά. Άλλο;

Εφη: Ουδέν...

ΜΗΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟ ΦΑΣΙΣΤΕΣ;

Γιορτή (πασόκων) μεταναστών

Ωραία, γιορτινές μέρες και το ΠΑΣΟΚ είπε να κάνει μια γιορτούλα με μετανάστες. Το κόμμα περιμένει (και προτείνει) κάποια στιγμή να αρχίσουν οι πιο βολεμένοι μετανάστες να ψηφίζουν. Ε, και τί θα ψηφίσουν όλοι αυτοί, *άμα* ψηφίσουν, *όσοι* ψηφίσουν; Το Γιωργάκη!

Μαζεύουν λοιπόν οι πασόκοι στο ΣΕΦ όποιον ξένο βρίσκουνε, τους χρίζουν όλους μαζί "εκπρόσωπους των μεταναστευτικών κοινοτήτων", τους βάζουν και να πουν κάνα τραγουδάκι, να χορέψουνε κανα παραδοσιακό χορό της αφρικής, να δουλέψει τέλος πάντων το έθνικ στοιχείο, και φέρνουνε και το γιωργάκη να τους κάνει παρέα. Πράγματι, πάει ο γιωργάκης, βαριέται, κάνει ότι χορεύει παραδοσιακούς χορούς της Ναμίμπια και μετά κάνει και δηλώσεις:

Έλα κοντά, μη φοβάσαι, το ΠΑΣΟΚ σε αγαπάει, τους μπάτσους που σας μαζεύανε τους είχανε βάλει οι δεξιοί...

"Ευχαριστούμε τους μετανάστες που τόσα χρόνια μας χάρισαν τη ζεστασιά τους, όπως και σήμερα: με τα τραγούδια τους, με τους χορούς τους, και με τα γλυκά τους".

Εκεί που ήτανε στην μαλακία, το πιασε καλά το ζήτημα δηλαδή. Πράγματι, η ουσία είναι ότι όλοι αυτοί κάθονται και φτιάχνουν τα γλυκά, για να τα τρώνε κάτι τύποι σαν το Γιωργάκη. Άμα αρχίσουνε και τους ψηφίζουνε κιόλας, ακόμη καλύτερα!

Πρόεδρος ινστιτούτου μεταναστευτικής πολιτικής

Να μια ζηλευτή θέση. Αλλά θέλει ανθρώπους με κότσια· να βλέπουν τα πράγματα όπως είναι, και να τα λένε με το όνομά τους. Να λένε κάτι σαν: *"Ο μετανάστης είναι μια πραγματικότητα που δεν μπορούμε να αλλάξουμε. Γι' αυτό πρέπει να δούμε τί έχουμε να δώσουμε και τί μπορούμε να πάρουμε. Ας μιλήσουμε λοιπόν με ρεαλιστικούς όρους και ας αποφύγουμε τη συναισθηματική θολούρα".*

Αυτά είπε ο πρόεδρος Αλέξανδρος Ζαβός στην Καθημερινή 6/1/2006. Τί έχουμε να δώσουμε και τί μπορούμε να πάρουμε δεν είπε, γιατί είναι γνωστό. Τόσος και τόσος κόσμος έχει δώσει είκοσι ευρώ συν κάτι κλωτσιές κι έχει πάρει δέκα ώρες δουλειά· τί διάολο να κάνει και το Ινστιτούτο πια! Να τους βάλει οδηγίες χρήσεως;

Λοιπόν, για να καταλάβετε τί πάει να πει "Ινστιτούτο Μεταναστευτικής Πολιτικής", πάρτε το "Υπουργείο Αμύνης", ελέγξτε τη σχέση του με την "άμυνα", και εφαρμόστε με μπάτσους...

με εκστρατείες για καθαρή πόλη, με περισσότερους μπάτσους και διοργάνωση ολυμπιάδας...

Δεν είναι κατανοητό με την πρώτη, *αλλά η εκλογή Καρατζαφέρη, για την Αθήνα θα ήταν προοδευτική στροφή.* Άσε που το σύμβολο του Δήμου Αθηναίων -επιλογή του κυρίου Πλεύρη - είναι φτυστό το σύμβολο του ΛΑΟΣ...

Ο φοβερός Ρώσος

Εντάξει, δε σκοπεύουμε να υπερασπιζόμαστε όποιον ποινικό βρούμε μπρος μας, τόσο ρομαντικοί δεν είμαστε. Αλλά οι ξένοι που πάνε στη φυλακή - και πάνε στη φυλακή κατά χιλιάδες- έχουν να αντιμετωπίσουν τη μοναξιά, τη βία και την υπόσταση του τιποτένιου. Η μοναδική διέξοδος γι' αυτούς είναι η ένταξη στο "εκπαιδευτικό σύστημα" των φυλακών, η πρόσληψη στα κατώτατα στρώματα της εγκληματικής ιεραρχίας. *Και οι γαμημένοι μπάτσοι διαλέγουν από τον πληθυσμό των φυλακών στην τύχη για να φορτώσουν ό,τι "έγκλημα" περισσεύει "ανεξιχνίαστο".*

Μπορεί να μην ξέρουμε αν η περίπτωση του ρώσου Μαξίμ Ζιλίν ήταν τέτοια, *ξέρουμε όμως ότι είναι πιθανότερο να ήταν τέτοια παρά να μην ήταν.* Επίσης υπάρχουν και κάτι ενδείξεις: Κυρίως η αιτιολογία του φονικού: εικοσιτριάχρονος που "σκοτώνει έτσι, για να δει πως είναι" και γίνεται πιστευτός, μόνο ξένος στην ελλάδα θα μπορούσε να είναι. (Οι έλληνες χωρικοί πάντως δε θέλουν και πολύ για να βγουν τρομοκρατημένοι με τις καραμπίνες και να γαμήσουν πατόκορφα όποιον πάει να τους τρομοκρατήσει· αυτό το καταλάβαμε).

Τέλος, έχεις κι εκείνη την ατάκα του εισαγγελέα· άμα ακούς *"όποιος έχει στοιχεία* [ότι ο Ζιλίν ήταν αθώος και το φονικό το είχε κάνει μπάτσος] *να τα φέρει"*, τί να πεις;

Τα ίδια έλεγε κι ο πρωθυπουργός για τον Παλαιοκρασά και δεν τον πίστευε κανένας. Έτσι είναι όμως· άλλο πρόεδρος της ΔΕΗ, κι άλλο ρώσος μετανάστης...

ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΔΩ ΦΩΤΟ ΜΕ ΜΑΓΚΑ ΚΡΗΤΙΚΟ

Ήταν δεκαοκτώ χρονών, λοκατζής, κι έφαγε ξύλο από αλβανούς. Και ξηγήθηκε όπως έχουν μάθει να ξηγιούνται οι αρσενικοί εκεί στην Κρήτη. Πήγε δηλαδή με όλο του το γαμημένο το κρητικό σόι - πατεράδες, θειους, ξαδέρφους και κουμπούρια - στο σπίτι ενός Αλβανού δεκαεφτά χρονών, και τονε στριμώξανε ο μάγκας ο κρητικός λοκατζής, και οι οκτώ του φίλοι και συγγενείς, και τον μαχαιρώσανε δεκαεφτά φορές. Τέλος.

Μετά είπαν ότι ο μαχαιρωμένος πιτσιρικάς δεν είχε λέει σχέση με το ξύλο που έφαγε ο λοκατζής. Έτσι· δεν έβρισκε λέει ο λοκατζής αυτούς που τον δείρανε και πήγε σ' όποιον αλβανό βρήκε.

Και που τα έμαθε αυτά; Κάτι μπορεί να υποψιαστεί κανείς. Γιατί το μαχαίρωμα έγινε το Δεκέμβρη. Αλλά ένα μήνα πριν, στο γειτονικό Ηράκλειο έγιναν άλλα επεισόδια με έλληνες που κυνηγούσαν αλβανούς. Στον τοπικό τύπο διαβάζουμε:

Δύο τραυματισμοί και εφτά συλλήψεις ήταν ο απολογισμός μικροεπεισοδίων που ξέσπασαν προχθές το βράδυ σε κεντρικά σημεία της πόλης του Ηρακλείου, ανάμεσα σε Έλληνες και Αλβανούς.

Μια ομάδα νεαρών, για λόγους εκδίκησης, "οπλισμένοι" με καδρόνια και αιχμηρά αντικείμενα, από νωρίς το βράδυ προχωρούσαν σε βίαιες επιθέσεις εναντίων γνώριμών τους Αλβανών.

Η άτυπη κόντρα μεταξύ τους, όπως ισχυρίζονται οι νεαροί, ξεκίνησε πριν από μερικές ημέρες, όταν, σε καβγά μεταξύ τους στην Αγία Τριάδα, ένας Αλβανός μαχαίρωσε έναν Έλληνα.

Γρήγορα ο κλεφτοπόλεμος και το κυνηγητό έφτασαν στο κέντρο του Ηρακλείου, με Έλληνες και Αλβανούς να παίζουν... κρυφτούλι. Οι νεαροί, μάλιστα, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, δε δίστασαν ακόμη και να καταδιώξουν με δίκυκλα, κρατώντας καδρόνια στα χέρια, το αυτοκίνητο στο οποίο επέβαιναν δύο Αλβανοί, και να το λεηλατήσουν.

θέση για φωτό

(κενή....)

Αυτά τα μικρά αφανή επαρχιακά πογκρόμ πρέπει να είναι μεγάλο σχολείο για τους κρητικούς λοκατζήδες. Απ' ό,τι φαίνεται άλλωστε, πρέπει να απολαμβάνουν κάποιου είδους κρατικής και μηντιακής ασυλίας. Γιατί φωτογραφίες του λοκατζή δεν υπάρχουν. Οι δημοσιογράφοι τον σεβάστηκαν. Το δίχως άλλο διότι επρόκειτο για έγκριτο μέλος της τοπικής κοινωνίας...

Ο καραγκιόζης δήμαρχος

Ο γνωστός Γιώργος Καρατζαφέρης υπονοεί πως θέλει να βάλει υποψηφιότητα για δήμαρχος Αθηναίων. Δεν το είχε πει ευθέως μέχρι που γράφτηκαν αυτές οι γραμμές, κατέφευγε όμως σε κάτι λεπτότατα υπονοούμενα του τύπου "έχουμε την εμπειρία των νομαρχιακών εκλογών με το 14%, ο αθηναϊκός λαός ήδη μας έχει δείξει την εμπιστοσύνη του", κλπ κλπ.

Το σίγουρο είναι πως αυτός ο ρημάδης ο "Αθηναϊκός λαός" έχει παράδοση στους προοδευτικούς δημάρχους. Οκτατεία Δημήτρη Αβραμόπουλου με κάγκελα, δημοτικές αστυνομίες, σεκιουριτάδες να μαζεύουν κλήσεις για παρκάρισμα και πάει λέγοντας. Στα καπάκια Ντόρα Μπακογιάννη

Γυναίκες στα σίδερα

Η παραδοσιακή πορνεία στην Ελλάδα μέχρι το 1980 κηδεμονευόταν από το κράτος. Η κατάσταση άλλαξε ριζικά μετά την πτώση του ανατολικού μπλοκ, οπότε και η Ελλάδα και όλοι οι Έλληνες μαζί άνοιξαν τις ζεστές τους αγκάλες και με την μοναδική φιλοξενία που μόνο αυτοί ξέρουν να προσφέρουν "υποδέχτηκαν" χιλιάδες μετανάστες και μετανάστριες που πέρασαν τα σύνορα αναζητώντας μια καλύτερη (;) τύχη. Και πράγματι αυτό που χρειαζόταν η ελληνική κοινωνία τότε ήταν αυτή η τονωτική ένεση ανθρώπινου δυναμικού για να καταφέρει να πραγματοποιήσει το πολυπόθητο βήμα προς τα πάνω. Κάπως έτσι οι μετανάστες πήραν όλες εκείνες τις δουλειές που "ένας Έλληνας δεν θα ήθελε για το παιδί του" και τα απροσπέλαστα σκοτεινά δωμάτια των μπουρδέλων γέμισαν με μετανάστριες. Σε αυτές η "δουλειά" τέθηκε όχι μόνο σαν εκβιασμός ,αφού δεν πρόκειται για εργάτριες που παράγουν υπεραξία για ένα αφεντικό, αλλά σαν τετελεσμένο την στιγμή που το σώμα τους μετασχηματίστηκε σε εμπορεύσιμο πόρο προς χειρισμό και πώληση και έγιναν εξαναγκαστικά το γρανάζι ενός κλειστού κυκλώματος με σκιώδεις και τρομοκρατικούς μηχανισμούς δύσκολα ελέγξιμους. Σε αυτή την αγορά ζωντανού κρέατος, όπου η έκφραση της σεξουαλικότητας και της αυτοδιάθεσης του σώματος καταργείται πιο βίαια από ποτέ η γυναίκα-πόρνη βιάζεται πολλαπλά από την μεταφορά και την εμπορία, στον εξαναγκασμό στην πορνεία, στους καθημερινούς βιασμούς σε ψυχή και κορμί από τους πελάτες. Είναι μόνη της χωρίς καμία δυνατότητα διαφυγής, χωρίς δυνατότητες συλλογικού. Είναι μόνη της την στιγμή που μπορεί να ξεφύγει από την σφαίρα του μπάτσου, μπορεί να ξεφύγει από την σφαίρα του νταβατζή, αλλά δύσκολα θα ξεφύγει από την σφαίρα της ελληνικής κοινωνίας.

Της ελληνικής κοινωνίας που ανέλαβε - όταν οι συνθήκες το επέτρεψαν- να αντικαταστήσει έστω και έμμεσα το κράτος με το να υποθάλπτει και να συντηρεί όλους εκείνους τους μηχανισμούς που προωθούν την (καταναγκαστική) πορνεία. Γιατί σίγουρα ένα τέτοιο φαινόμενο δεν ανήκει στην παθολογία του συστήματος, αλλά στη ίδια τη δομή του και συμβαίνει γιατί υπάρχει το έδαφος να συμβεί. Και αποδομώντας το χαρακτήρα του αποκαλύπτεται η κοινωνία μέσα στην οποία εμφανίστηκε και δομήθηκε - η ελληνική.

Η ελληνική κοινωνία που κάνει πως δεν έχει μάτια να δει, που παριστάνει πως το ζήτημα δεν την αφορά. Η ίδια κοινωνία που δημιούργησε εκείνη την κοινωνική συνθήκη που ιεραρχεί τις γυναίκες σε ανώτερες και κατώτερες και νομιμοποιεί έτσι τον καθημερινό και συνεχή βιασμό στα κωλόμπαρα και στα σκοτεινά υπόγεια. που σε κάθε ευκαιρία βγαίνει στους δρόμους, που με τα εθνικά πανηγύρια και τους θριάμβους της και πάνω απ' όλα με τις σχέσεις της απενοχοποιεί στις συνειδήσεις αντρών και γυναικών τις πρακτικές αυτές που στην πραγματικότητα δεν διαφέρουν από βασανιστήρια.

Σχέσεις που ξεκινούν από την οικογένεια, πυρηνική δομή της, όπου κυριαρχεί το πρότυπο του άντρα-γαμιά. Που για να ενηλικιωθεί θα πάει στο μπουρδέλο με την συνοδεία του πατέρα να γαμήσει τη Ρωσίδα και όλη η οικογένεια θα νιώσει περήφανη για το κατόρθωμά της, που για να ξεδώσει αργότερα θα γαμήσει την Ουκρανίδα και που για να ξεσπάσει θα βγάλει τα απωθημένα του πάνω στην Αλβανίδα ("ούτως ή άλλως κωλοφάρα είναι-λίγο ξύλο της χρειάζεται). Και καθίσταται έτσι ο οποιοσδήποτε πελάτης επίσημος συνένοχος, χωρίς την συμμετοχή του οποίου θα ήταν αδύνατο να λειτουργήσουν τα δίκτυα διακίνησης.

Και τα παραπάνω συμβαίνουν με την συναίνεση του οικογενειακού κύκλου και της κοινωνίας που συντάσσεται συγκαταβατικά με αυτή την κανονικότητα η οποία προάγει ταξικά συμφέροντα (ο κάθε μικροαστός μπορεί να γίνει αφεντικό με 10€ σε ένα μπουρδέλο) και διατηρεί την κοινωνική ασφάλεια. Η κατάφαση σε μια ιεραρχία δεν είναι ανάγκη να είναι ενεργητική. Η αποσιώπηση, η υποβάθμισή της ως ανύπαρκτης, η από-πολιτικοποίησή της, η περιθωριοποίηση της ενασχόλησης με αυτήν ως γραφικής είναι εξίσου αποτελεσματικές πρακτικές.

Φυσικά οι σχέσεις αυτές μεταφέρονται και μέσα στα ίδια τα μπουρδέλα όπου οι περισσότερες ελληνίδες πόρνες γίνονται τσατσάδες για να δώσουν απλόχερα τη θέση τους (πολύ περισσότερο υποτιμημένη φυσικά) στις ξένες. Γίνονται αφεντικά πραγματώνοντας το όνειρο που πραγμάτωσαν όλοι οι έλληνες μετά τα 90s. Ανεβαίνουν ένα σκαλί ταξικά πατώντας σε αλυσοδεμένα κορμιά, σε ραγισμένες ψυχές μα σίγουρα και σε πολλή οργή.

Οργή που την έχουμε και εμείς, αλλά πρώτιστα αυτές που δέχονται καθημερινά τη βία.

Όσο οι ανθρώπινες ζωές διατιμώνται σε σημαντικές και ασήμαντες, σε ανώτερες και κατώτερες εμείς θα ασκούμε τη δική μας αντιβία απέναντι στις δομές και τις σχέσεις που νομιμοποιούν κάτι τέτοιο. Η ελληνική κοινωνία των νταβατζήδων θα πρέπει να περιμένει τα χειρότερα.

Σκέψεις μιας βαλκάνιας πόρνης

Πόρνη; Σίγουρα ακούγεται καλύτερο από το αλυσοδεμένη,πολύ καλύτερο από το βιασμένη. Τα ευαίσθητα δυτικά αυτιά σας σοκάρονται στο άκουσμα αυτών των λέξεων. Μάλλον θα είστε διαφορετικοί από τους εκατό χιλιάδες βιαστές που πέρασαν από πάνω μου τα τελευταία τρία χρόνια(με την ταμπέλα του πελάτη πάντα). Και μάλλον διαφορετικοί από τους εκατό χιλιάδες που θα περάσουν από πάνω μου τα επόμενα τρία. Ή μήπως δεν είστε; Σίγουρα είστε εκείνοι οι τύποι που εξανίστανται όταν στις ειδήσεις ακούν για βιασμούς. Μα κι ίδιοι, οι καταραμένοι ίδιοι που όταν με γαμάτε φαντασιώνεστε ότι γουστάρω. Κι ας βλέπετε τα κάγκελα στα παράθυρα. Και τους μώλωπες στο σώμα μου. Και το νταβά με το όπλο στον προθάλαμο. Οι ίδιοι, οι καταραμένοι ίδιοι, που κάνετε πως δεν ακούτε τα ουρλιαχτά μου. Κι ας ξέρετε ότι αργοπεθαίνω ουρλιάζοντας μέρα με τη μέρα. Οι καταραμένες ίδιες που στέλνετε τους γιους σας να πραγματώσουν πάνω μου τα σεξουαλικά τους όνειρα. Κι ας δίνετε 20 ευρώ το μήνα στις ΜΚΟ για τα δικαιώματα των γυναικών στις χώρες του τρίτου κόσμου. Οι καταραμένοι ίδιοι που υποκρίνεστε πως δεν ξέρετε τι γίνεται στα σκοτεινά υπόγεια και τα κωλόμπαρα. Γιατί αυτά δεν τα λένε στις ειδήσεις. Όλοι εσείς που θέλετε να ανήκετε στην κανονικότητα της κοινωνίας σας. Που βιάζει, εξοντώνει και σκοτώνει. Γιατί χωρίς αυτά δεν μπορεί να υπάρξει. Γιατί απαιτείτε να πληρώνετε 20 ευρώ το δεκάωρο των εργατών. Και να γαμάτε με 10. Αυτή τη βίαιη κανονικότητα την απαιτείτε. Πάνω σ' αυτή χτίσατε το ταξικό σας μεγαλείο. Και πάνω στο κορμί μου απαιτείτε να το επιβεβαιώνετε κάθε μέρα.

Κάθε φορά που με γαμάτε ξερνάω: αίμα και βία και υποτίμηση. Κι όλα τα σκατά πάνω στα οποία έχετε χτίσει τις ζωές σας.

Κάθε φορά που με γαμάτε ξερνάω: ειρωνία και φρίκη. Γι όλους εσάς που επιμένετε να παριστάνετε τους διαφορετικούς από τους βιαστές των ειδήσεων.

Κάθε φορά που με γαμάτε ξερνάω: μίσος και οργή. Γι αυτήν την κοινωνία που εκτονώνει την επιθυμία της για ταξική ανωτερότητα πάνω στο κορμί μου.

Γιατί μου βάζετε μαντήλι στο στόμα όταν με γαμάτε; Αφού ξέρετε καλά ότι όλοι κλείνουν τα αυτιά τους στις φωνές μου. *Αφού το στόμα μου φιμώνουν οι σημαίες που κρεμάτε στα μπαλκόνια σας.*

λίγο έξω από ένα χωριό στα Γιάννενα...

Μια γυναίκα μπορεί να χρησιμοποιηθεί τη Δευτέρα στον Πύργο, την Τρίτη έξω από την Άρτα, την Τετάρτη λίγο έξω από ένα χωριό στα Ιωάννινα και την Πέμπτη να είναι στο πλοίο για Ιταλία ή προς απέλαση. Κοστίζουν ελάχιστα, αφήνοντας κατά μέσον όρο τα 4/5 των πορνικών μισθώσεων στα χέρια των διακινητών και των κάθε λογής εποφελούμενων. Στην πλειονότητά τους, οι γυναίκες αυτές δεν έχουν αίσθηση του χώρου, του χρόνου, των γενικών ισοδυναμιών και της κοινωνίας-πλαισίου.

Βρίσκονται σε κατάσταση σοκ.

Γρηγόρης Λάζος, κοινωνιολόγος, ειδικός του ζητήματος, Ελευθεροτυπία 22/5/01

ΓΕΡΜΑΝΙΑ 1970

τότε που οι έλληνες δεν ήταν ρατσιστές

Η προκήρυξη που ακολουθεί είναι από το βιβλίο του Γ. Ζ. Ματζουράνη, Έλληνες Εργάτες στη Γερμανία (Γκασταρμπάιτερ), Gutenberg 1974. Είναι γραμμένη από γερμανούς φασίστες, κυκλοφόρησε το 1970 και χρησιμεύει για να δείξει πέρα από κάθε αμφιβολία ότι τα ξεράσματα του φασισμού μπορεί μια χαρά να αφορούν οποιονδήποτε βρίσκεται στον πάτο του βαρελιού, ανεξαρτήτως φυλετικής προέλευσης, "αίματος" και λοιπών μπαρούφων.

Από την ίδια χρονιά και την ίδια χώρα προέρχονται και το απόσπασμα και το κόμικ της επόμενης σελίδας. Μόνο που αυτά προέρχονται από έλληνες εργάτες. Το κόμικ κυκλοφόρησε μαζί με το Μαοϊκό περιοδικό "Ο αντιφασίστας", τεύχος 3, Οκτώβρης 1970. Απ' όσο μπορούμε να ξέρουμε το εν λόγω περιοδικό ήταν γραμμένο σε γραφομηχανή, φωτοτυπημένο, και κυκλοφορούσε στα γερμανικά εργοστάσια, χέρι με χέρι μεταξύ των ελλήνων μεταναστών εργατών. Το περιοδικό έβγαινε από μαοϊκούς του 1970 και το γεγονός εγγράφεται παντού. Παρόλ' αυτά, τόσο το κόμικ, όσο και το ίδιο το περιοδικό περιγράφουν εκπληκτικά την κατάσταση των ελλήνων μεταναστών στη Γερμανία κατά τη διάρκεια της χούντας. Και μπορεί να χρησιμεύσουν για να θυμίσουν τη σημερινή κατάσταση των μεταναστών στην Ελλάδα...

Αυτό το περιοδικό το βρήκαμε στη Λέσχη Κατασκόπων του εικοστού πρώτου αιώνα. Έχει ημερομηνία Οκτώβρης 1970. Ποιος ξέρει γι' αυτό το περιοδικό; Που, με τί λεφτά, σε πόσα αντίτυπα τυπώνονταν; Ποια ήταν η κατάληξη αυτών που το βγάζανε; Αν κάποιος ξέρει ας μας πει...

προκηρυξη γερμανών φασιστών, 1970

Στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπάρχουν 1.000.000 ανύπαντροι άντρες ηλικίας 24-30 ετών και μόνο 420.000 γυναίκες της ίδιας ηλικίας. Η διαφορά των 580.000 γυναικών, παρά τους παραπλανητικούς ισχυρισμούς των στατιστικών, έχουν παντρευτεί νότιους. Όποιος έχει σχέση με Γερμανούς από "απέναντι" (Ανατ. Γερμανία) καταλήγει στη φυλακή. Αλλά όποιος σχετίζεται με Πέρσες, Ιταλούς, Έλληνες κλπ. και μ' αυτό τον τρόπο υπονομεύει την ύπαρξη του Γερμανικού Έθνους όχι μόνο δεν τυχαίνει της μεταχείρισης που αρμόζει σε προδότες της πατρίδας αλλά παροτρύνεται να είναι υπερήφανος γι' αυτό. Ρατσισμός; *Οι μεγαλύτεροι ρατσιστές είναι οι ίδιοι οι νότιοι που δε θέλουν να παντρευτούν νότιες.* Εκείνο που μας ενοχλεί δεν είναι η ράτσα τους, αλλά ο ρατσισμός τους που απειλεί την ύπαρξή μας. Σε 50-100 χρόνια δε θα υπάρχουν πια Γερμανοί. Ήδη γίνεται λόγος ότι οι ξένοι θα πρέπει να έχουν δικαίωμα ψήφου στις κοινοτικές εκλογές. Αλλά και στους Γερμανούς ακόμα επιτράπηκε μετά το 1945 να ψηφίσουν στην αρχή μόνο τη βουλή της πόλης, μετά της ομόσπονδης χώρας και στο τέλος τη βουλή της Ομοσπονδιακής Γερμανίας. Δικαιολογούν το δικαίωμα ψήφου στους ξένους με τον ισχυρισμό ότι τάχα τους χρειαζόμαστε και ότι συνεισφέρουν στην ευημερία μας. Και τα δυο δεν είναι αλήθεια. Οι οικονομολόγοι έχουν αποδείξει από καιρό ότι οι ξένοι εργάτες είναι παθητικό για την οικονομία μας. Ο ίδιος ο τύπος που ισχυρίζεται ότι χρειαζόμαστε τους Γκάσταρμπάιτερ* σφυροκοπά ότι πρέπει να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας. Γιατί λοιπόν νέες θέσεις εργασίας αφού έτσι κι αλλιώς λείπει το εργατικό δυναμικό; Για ποιο λόγο χρειαζόμαστε τους Γκάσταρμπάιτερ αφού δεν έχουμε εργατικές θέσεις και πρέπει να δημιουργήσουμε νέες; "Χρειαζόμαστε επίσης ξένους κομμωτές, ξενοδόχους, εμπόρους χαλιών, γιατρούς" κτλ. γιατί δε χρειάζεται η Αμερική ξένους εργάτες παρά υποφέρει από ανεργία;

Τους ξένους εργάτες τους ονομάζουν "φιλοξενούμενους". Φιλοξενούμενοι όμως είναι εκείνοι οι άνθρωποι που κάποιος τους έχει καλέσει. *Καλέσαμε εμείς αυτούς τους ξένους; Ούτε μας ρώτησε κανείς.* Ήταν γνωστό από την αρχή ότι 90% του πληθυσμού δεν τους θέλει και *μας είπαν ψέματα πως τάχα χρειαζόμαστε τους ξένους εργάτες, πως είναι ωφέλιμοι για την οικονομία μας* και πως τάχα έρχονται εδώ προσωρινά. Όμως δεν ήρθαν σαν φιλοξενούμενοι αλλά σαν μετανάστες. Τους φιλοξενούμενους μπορεί κανείς να τους διώξει. Θα μπορέσουμε όμως ποτέ εμείς να στείλουμε αυτούς τους νότιους κατά κει που ήρθαν; Πάντα η ίδια πολιτική: Δημιουργούν τετελεσμένα γεγονότα με βία ή με ψυχολογική πίεση και παραπλανητικά επιχειρήματα και μετά έχουν την αξίωση να αναγνωρίζουμε εμείς τη δεδομένη πραγματικότητα.

Σε 50-100 χρόνια δε θα υπάρχουν πια Γερμανοί. Στους νότιους γίνεται προπαγάνδα να κάνουν πολλά παιδιά, σε μας εδώ συνιστούν αντισυλληπτικά χάπια και τον υπερπληθυσμό εκείνων τον αφήνουν να μεταναστεύει σε μας. Πίσω απ' αυτή την υπόθεση κρύβεται το σύστημα. Συζητήστε γι' αυτήν την κατάσταση. Η δειλία είναι θάνατος. Μιλήστε στους φίλους σας, στους συναδέλφους σας, στα παιδιά σας. Διαδίδετε αυτήν την προκήρυξη.

από τον "αντιφασίστα", σελ. 3, Γερμανία 1970.

ΣΤΟ ΧΑΪΜ
ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ
ΕΝΩΜΕΝΟΙ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

Μέσα στα εργοστάσια και τα χάϊμ της Γερμανίας, 350 χιλιάδες έλληνες εργάτες. Απέναντί τους, τα αφεντικά, η αστυνομία, το κράτος, οι φασίστες της Ελλάδας.

- Η 14 ωρη δουλειά και το στοίβαγμα στα χάϊμ, η τρέλλα στην αλυσίδα, το νοσοκομείο και το σανατόριο.
- Ο γκεσταπίτης μαέστρος, ο φασίστας θυρωρός του χάϊμ, ο χαφιές κι ο Τραμπούκος του ελληνικού προξενείου
- Ο ρατσιστής μπασκίνας, ο πουλημένος συνδικαλιστής.
- Η αγωνία για τα χαρτιά και το διαβατήριο, τα πορνόφυλλα και η ορθοστασία στους σταθμούς.
- Ο απατεώνας πολιτικάντης και ο ιδιοκτήτης του χαρτοπαίγνιου.
- Για να μας ρουφήξουν, να μας τσακίσουν!!!

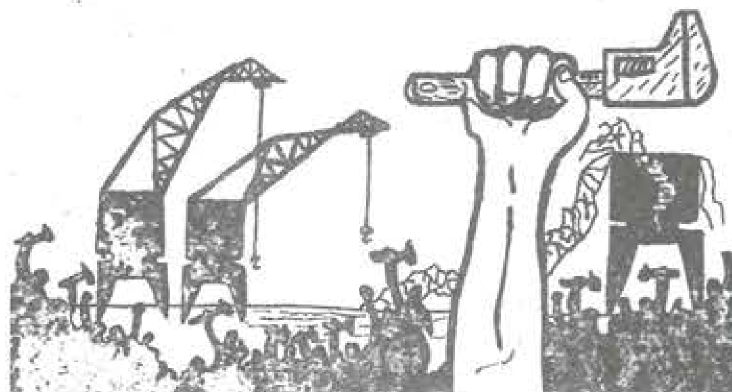
ΟΜΩΣ

- Πότε ένας μαέστρος βρίσκεται με σπασμένα τα μούτρα!!!
- Πότε μια μηχανή βρίσκεται κατεστραμμένη!!!
- Πότε ένας τραμπούκος πηγαίνει στο νοσοκομείο!!!
- Η Αντίσταση υπάρχει!!!
- Αρκετά στη ζωή της μιζέριας και της σκλαβιάς!!!
- Αρκετά τα καθάρματα και οι καρχαρίες στο κεφάλι μας!!!

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

- Στο χάϊμ και το εργοστάσιο ενωμένοι ενάντια στην εκμετάλλευση!!!
- Απ' το χάϊμ και το εργοστάσιο ανατέλει η ζωή!!!

---- ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΙΑ ΜΑΣ ΕΔΩ!!!
---- ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ!!!

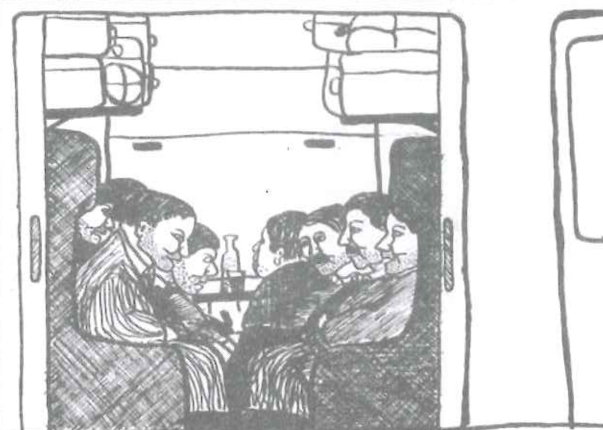

εικονογράφηση από τον "αντιφασίστα", σελ. 21, Γερμανία 1970.

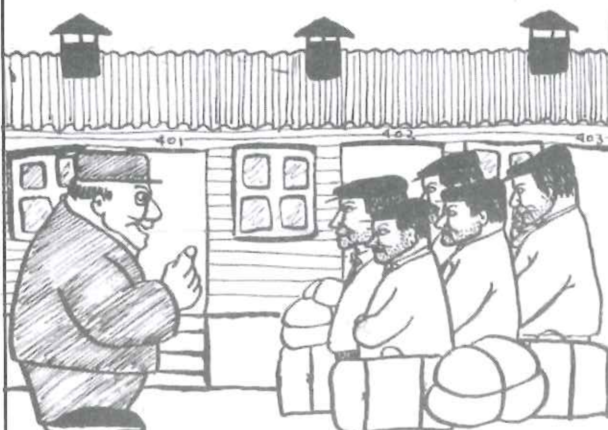
όταν ή ζωή είναι άνυπόφορη παναπεί πώς παλεύουμε καί τήν άλλάζουμε.....

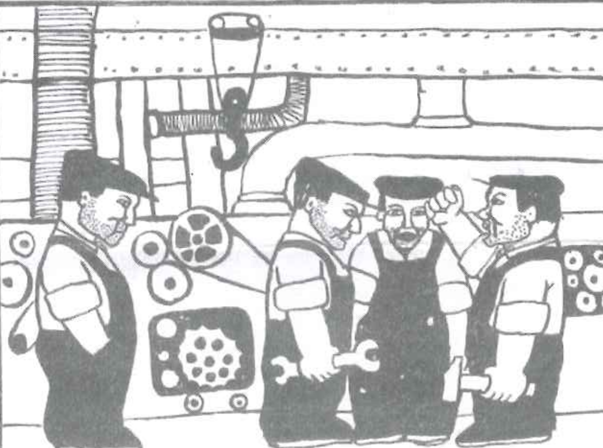
ΘΩΜΑΣ: Εσύ, βρὲ Μιχάλη, βολεύτηκες μὲ τὰ κάστανα. Κακὰ ὅμως τὰ ψέμματα, γιὰ μένα ἡ ξαλονίκη δὲν ἔχει ψωμί. Στὴ Γερμανία ἀρχίζει ἡ ζωή. Σὲ ἔξι μῆνες θὰ 'ξοφλήσω τὸ Μιλιώνη καὶ τὸ χωράφι θὰ μείνει τῆς Εἰρήνης.

ΘΩΜΑΣ: Ἄντε καὶ σὲ 4 ὧρες τέρμα τὰ βάσανα· φτάνουμε στὴ Φραγκφούρτη.
ΑΓΓΕΛΟΣ: Βιαστικὸς εἶσαι, πατρίδα! Τώρα ἀρχίζουν νέα βάσανα! Ἐγὼ τὴν ξέρω τὴ μετανάστευση ἀπὸ τὸ '58, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Καραμανλῆ καὶ τοῦ Παπαντρέα. Μὴν ἔχεις αὐταπάτες κι ὄνειρα.

ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ: Στο Γκερμανία ἄρμπάιτ, όχι τεμπελιά στον ήλιο· κανονισμος. Όχι επισκεψεις στα ντωμάτια. Γκράμματα τα μοιράζω κάθε σάββατο.
ΘΩΜΑΣ: Μωρὲ τί εἶναι τοῦτος! Σωστὸς Παπαδόπουλος!
ΣΕΜΕΤ: Γιατὶ δὲν μᾶς βάζουν ὅλους τοὺς Τούρκους μαζί; Γιὰ νὰ μὴ μποροῦμε νὰ μιλᾶμε;

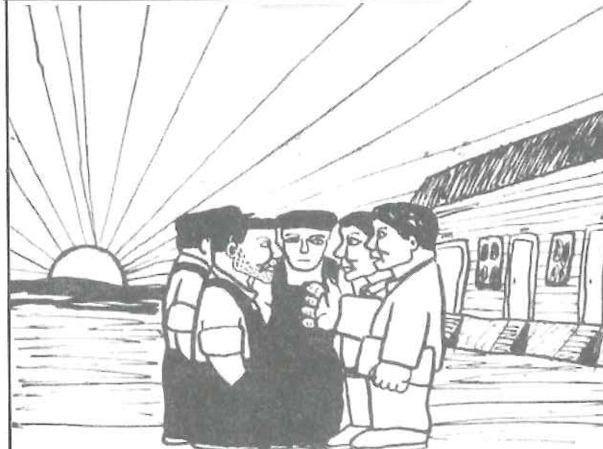

ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ: Ὅταν ἡ ζωὴ εἶναι ἀνυπόφορη πάει νὰ πεῖ πὼς παλεύουμε καὶ τὴν ἀλλάζουμε.
ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ: Τὰ κίτρινα συνδικᾶτα εἶναι καλὰ μόνο γιὰ νὰ γλυκαίνουν τὴ σκλαβιά μας.
ΘΩΜΑΣ: Εἶναι ἀλήθεια ἀνυπόφορη ἡ δουλειὰ καὶ σκληρὴ ἡ ζωή μας! Πρέπει νὰ φύγω τουλάχιστο ἀπὸ τὶς μπαράγκες!

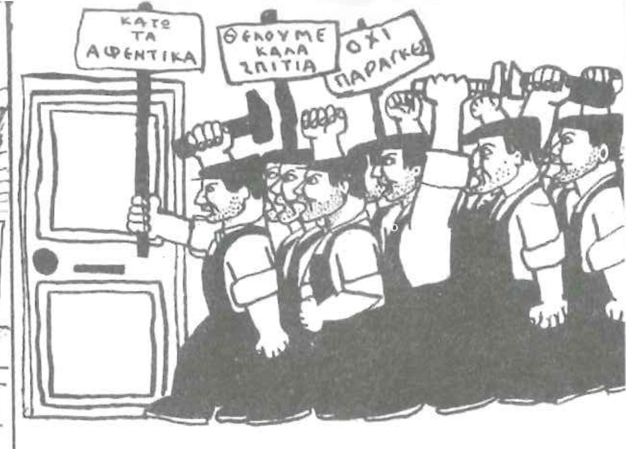

Ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑΣ: Πρέπει ν' ἀκοῦτε τοὺς πολιτικοὺς ἐκπροσώπους σας! Ὁ «ἐλεύθερος κόσμος» θὰ ἐπανορθώσει τὸ σφάλμα του.

ΑΓΓΕΛΟΣ: Ὁ Μάο μᾶς δείχνει νὰ μὴ φοβόμαστε τὶς δυσκολίες.
ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ: Θὰ πᾶμε μαζικά. Μᾶς κλέβει τὸ μεροκάματο μὲ τὸ νοίκι. Νὰ πεταχτεῖ κι ὁ σπιοῦνος τοῦ προξενείου ἀπ' ἐδῶ. Πρέπει νὰ δείξουμε πὼς εἴμαστε Ἕλληνες κι ἐργάτες κι ὄχι ζῶα.

Ἀγαπητέ φίλε Μιχάλη,
Εἶμαι καλὰ καὶ τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ γιὰ σένα. Εἶχα λάθος γιὰ τὴ ζωὴ στὴ Γερμανία. Εἶναι ἀλήθεια πὼς βγάζω μεροκάματο, ἀλλὰ ζῶ σὲ στρατόπεδο συγκέντρωσης. Οὔτε γιὰ κατούρημα δὲν ἔχει κανεὶς καιρὸ στὸ ἐργοστάσιο. Τὸ βράδυ στὸ παράπηγμα ὅπως στὴν ἀπομόνωση. Καὶ μοῦ λείπουν κι ἡ Ἑλλάδα κι οἱ φίλοι κι οἱ συγγενεῖς. Δὲν τὰ βάζω ὅμως κάτω.
Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐδῶ πέρα ἔχουμε τὴν ἴδια ζωή, ὅπως κι οἱ ἄλλοι μετανάστες. Ὅλοι μαζὶ λοιπὸν μποροῦμε νὰ τὴν ἀλλάξουμε· καὶ νὰ μὴ περιμένουμε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο νὰ τοῦ δείξει πρῶτος τὸ δρόμο.
Καὶ τὴν πατρίδα δὲν τὴν ξεχνᾶμε.
Σὲ ἀσπάζομαι
Θωμᾶς

ΘΩΜΑΣ: Νὰ τὸ νοίκι σου κάθαρμα ναζιστή. Οἱ μετανάστες ἐργάτες ἀπαντᾶνε ἔτσι στὶς ρατσιστικὲς προσβολές, κι ἔχουν δίκιο!

Σκλάβοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ ὑπομένουν μπροστὰ στὴν καταπίεση καὶ τὴν ἐκμετάλλευση. Σὲ κάθε πράξη μας δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε τὰ ἀδέρφια μας στὴν Ἑλλάδα. Ὅπως ὑπερασπίσαμε τώρα τὸ δίκιο μας, ἔτσι πρέπει νὰ γίνεται πάντα.
Ἐπιτύχαμε γιατὶ εἴχαμε τὸ θάρρος νὰ σηκώσουμε τὸ κεφάλι καὶ γιατὶ εἴμαστε ἑνωμένοι.

«ἀντιφασίστας» - ΑΚΕ - τμῆμα ἐξωτερικοῦ

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΓΛΟΜΠΟΥ

έργα και ημέρες των ελλήνων ακροδεξιών

Λήξη εργασιών

Την πρώτη Δεκέμβρη η εφημερίδα "χρυσή αυγή", περιελάμβανε μια σχετικά ολιγόλογη δήλωση του πολιτικού αρχηγού της ομώνυμης οργάνωσης Ν. Μιχαλολιάκου που τελείωνε με τα λόγια: "(...) αποφασίζω την αναστολή κάθε πολιτικής δραστηριότητας του κόμματος χρυσή αυγή". Μ' αυτόν λοιπόν τον ουδέτερο τρόπο η χρυσή αυγή επέλεξε να αυτοδιαλυθεί και να περάσει ως τέτοια στο παρελθόν.

Το πλάσμα στ' αριστερά είναι ο κύριος Μιχαλολιάκος, αρχηγός της Χρυσής Αυγής.

Η χ.α. σχεδόν από την ίδρυσή της βρισκόταν εμπρός σε μια κρίσιμη απόφαση. Θα έπρεπε να επιλέξει είτε το δρόμο της επίσημης πολιτικής δραστηριοποίησης είτε το δρόμο των μαχαιριών και των τραμπουκισμών. Εν ολίγοις και για πολλά χρόνια προσπάθησε να ισορροπήσει μεταξύ και των δύο εναλλακτικών, παρουσιαζόμενη πότε ως ο επίσημος πολιτικός εκφραστής του ντόπιου hardcore εθνικισμού - κατά τα πρότυπα του γερμανικού NPD ή της ιταλικής Forza Nuova - και πότε ως η ναζιστική συμμορία με τα μαχαίρια - που στόχο είχε να οργανώνει δολοφονικές επιθέσεις χτίζοντας τη φήμη του killer στους undergdround κύκλους, κυρίως της αθήνας.

Αφήνοντας κατά μέρος τα γιατί, η πραγματικότητα απέδειξε ότι παρά τις προσπάθειές της χρυσής αυγής να συγκροτήσει ως πολιτικό της περίγυρο διάφορες νεανικές, κατά βάση πολιτισμικές, υποκουλτούρες (π.χ. την "oi punk" σκηνή ή τους blackμεταλλάδες) απέτυχε να παίξει το ρόλο της πολιτικής αναφοράς σ' αυτά και ενδεχομένως και σ' άλλα νεανικά υποκείμενα. Πολύ δε περισσότερο απέτυχε, αν και είχε μεγάλες πιθανότητες-με το μέρος της, να εντάξει υπό τη σκέπη της όλη αυτή τη συντηρητική μεταστροφή που λαμβάνει χώρα εδώ και περίπου δέκα χρόνια στους γηπεδικούς χώρους. Ενώ δηλαδή η φάση των χουλιγκάνων πλην ελαχίστων εξαιρέσεων όδευε με γεωμετρική πρόοδο περισσότερο προς ένα διάχυτο "γαμιούνται οι αλβανοί", παρά προς το εξίσου διάχυτο και ασυγκρότητο "μπάτσοι - γουρούνια - δολοφόνοι" που μπορεί να 'ταν κυρίαρχο πριν από μια δεκαετία, εντούτοις δεν κατάφερε να συνδέσει την οπαδική με την πολιτική (ακροδεξιά) συνείδηση. Σ' αυτό το πλαίσιο το "είμαι βάζελος και γαμώ τον πειραιά" δε μπόρεσε ποτέ να εμπλουτιστεί με το "είμαι βάζελος / φασίστας και γαμώ τον πειραιά και άμα λάχει γαμώ και τους αλβανούς". (κι όλα αυτά την ίδια στιγμή που υπάρχουν σύνδεσμοι οι οποίοι πουλάνε μπλούζες με στόχους...)

Η ξεκάθαρη αυτή αποτυχία στο κοινωνικό επίπεδο δεν ήταν άγνωστη στα κεφάλια της οργάνωσης· και δεν ήταν άγνωστη στο βαθμό που από καιρό ψιθυριζόταν ότι το μαγαζί δεν πάει και πολύ καλά και πως ήταν αναγκαία μια ανασυγκρότηση του πολιτικού εκφραστή του νεοναζί χώρου τουλάχιστον σε οργανωτικό επίπεδο. Αποκορύφωμα αυτής της επίγνωσης αποτελούσαν οι καυτοί διάλογοι των ναζί παραγόντων μέσω internet, οι οποίοι αφού ξεκατινιάστηκαν ημιδημοσίως με ανταλλαγές καρφωμάτων του τύπου "ο περίανδρος χάιδευε τα μπούτια ενός ΟΥΚά" ή "το ζεστό δωμάτιο του αρχηγού στο οποίο *μυούσε* τα νέα μέλη" ή "ποιος τα παίρνει από ποιον" έλαβαν την απάντηση από θεσσαλονικιό συναγωνιστή τους "ρε παιδιά τι τσακώνεστε, αφού θα το κλείσετε το μαγαζί...". Κι όλα αυτά εν έτει 2003-4. Αφορμή για τις εξελίξεις δόθηκε - και δεν ήταν άλλη από την επίθεση εναντίον των γραφείων της χ.α. στα τέλη του νοέμβρη. Η στιγμή ήταν ιδανική: τόσο γιατί οι χρυσαυγίτες θα παρίσταναν τα θύματα που πρέπει να σκεφτούν για το πολιτικό τους μέλλον ύστερα από τις τόσες εναντίον τους επιθέσεις, όσο και γιατί θα ξεμπέρδευαν με την αστυνομία που έκανε ότι πιέζε για τα όπλα κλπ.

Οι επόμενες κινήσεις των οργανωμένων ναζί στην ελλάδα είναι σαφείς και εν μέρει ομολογημένες: περνούν κατά πάσα πιθανότητα στη φάση της γραβάτας, μ' όλο το βάρος να πέφτει στην πατριωτική συμμαχία ιδίως εν όψει των επερχόμενων ευρωεκλογών.

Αλλαξοκωλιές

Λοιπόν αυτή η ιστορία έχει το ενδιαφέρον της. Μετά από αλλεπάλληλες απορρίψεις των αιτήσεων αποφυλάκισής του (δύο ή τρεις αν θυμόμαστε καλά) αποφυλακίστηκε εν τέλει για λόγους υγείας ο πολύς Γρηγόρης Μιχαλόπουλος, προκειμένου να μεταβεί στις Η.Π.Α. για εγχείρηση καρδιάς. Χουντικός με πατέντα, βαθμοφόρος του ελληνικού στρατού, ιδιοκτήτης τηλεοπτικού σταθμού (τηλετώρα) και εφημερίδας (ελεύθερη ώρα), ηγέτης πολιτικού κόμματος (πατριωτικό μέτωπο), μπλεγμένος σ' όλες τις πρόσφατες ακροδεξιές πολιτικές ίντριγκες ο κυρ- Γρηγόρης καταδικάστηκε τελικά σε πολλά χρόνια για εκβιασμό και απόσπαση χρηματικών ποσών από τις μεγαλύτερες ελληνικές επιχειρηματικές οικογένειες, λάτσηδες, αγγελόπουλους κλπ.

Μεταξύ ωστόσο του τελευταίου δικαστικού "όχι" και του τελικού "ναι" μεσολάβησε κι ένα άλλο επεισόδιο του ακροδεξιού χώρου. Ο επί επτά χρόνια καταζητούμενος για την απόπειρα δολοφονίας ενός αριστερού φοιτητή Αντώνης Ανδρουτσόπουλος, υψηλό ως τότε στέλεχος της χρυσής αυγής παραδίδεται αυτοβούλως και προφυλακίζεται. Πιο έμπειροι από εμάς σύντροφοι το μυρίστηκαν το σενάριο. Κάποιος καλοθελητής θα σφύριξε στον αντωνάκη (γνωστό και ως περίανδρο): βρε αγόρι μου νέος είσαι, ακμαίος είσαι, δεν κάθεσαι κανά δυο χρονάκια στη φυλακή, να βγάλουμε τον κυρ- Γρηγόρη που παραπονιέται και για αντάλλαγμα να φάμε το χοντρό που τα χει σκατώσει και να βάλουμε εσένα νούμερο 1; Τι λες;

Μέσα πέσανε οι σύντροφοι ως προς το πρώτο σκέλος του κονέ, μένει να επιβεβαιωθούν ή να διαψευστούν και ως προς το δεύτερο. Το πολύ πολύ βέβαια να φάει ο περίανδρος κανά χρονάκι παραπάνω και να αργήσει ν' ανέβει στην ιεραρχία (αν και δε το βλέπουμε γιατί έχει και καλό δικηγόρο, τον Τάκη Μιχαλόλια, ο οποίος παρεμπιπτόντως είχε αναλάβει και τον κυρ- Γρηγόρη)...

Ο κυρ Γρηγόρης στ' αριστερά, προσέρχεται στα δικαστήρια όπου πραγματικά διώχθηκε για τις ιδέες του.
Οι οποίες, ως γνωστόν, κατά κύριο λόγο αφορούσαν το ξεζούμισμα των Αγγελοπουλαίων...

ΟΧΙ στο ρατσισμό! στη διαπόμπευση των ναζί!
Επιτέλους! Κι αυτοί άνθρωποι είναι!

ΦΑΚΕΛΟΣ ΦΑΣΙΣΤΟΜΑΛΑΚΙΑ

περίπτωση 3.723: Ναζήδες κατά φαντασίαν προπονητές, οι καλύτεροι της Ευρώπης

Πηγή: Περιοδικό "Αντίδραση", 3, 9-05.
Δράστης: Ο.Ν.Ε.Κ, "Νέοι Εθνικιστές Κορίνθου"
Τίτλος Άρθρου: Αθλέτικ Μπιλμπάο, ο πιο ρατσιστικός σύλλογος της Ευρώπης
Συμφραζόμενα: Προηγείται "φυλετική ανάλυση των ελληνικών ΠΑΕ (Α' και Β' εθνικής) για την αγωνιστική περίοδο 2005-6"

Απόσπασμα (η άρια σύνταξη του πρωτότυπου διατηρείται):

[Η Αθλέτικ Μπιλμπάο] αγωνίζεται με παίχτες που, όχι απλά να είναι Ισπανοί, αλλά να κατάγονται όλοι από τη χώρα των Βάσκων. Σίγουρα σπάνιο στις μέρες μας (...).
Κάτι παρόμοιο ίσχυε και στην Αγγλία μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '80, όπου απαγορευόταν ξένος παίχτης να παίζει στο αγγλικό πρωτάθλημα. Από τότε βέβαια που άλλαξε αυτό, και οι ιστορικοί σύλλογοι, αλλά και η εθνική Αγγλίας μολύνθηκαν με αλλοφύλους γι' αυτό και υπήρξε πτώση στο επίπεδο του ποδοσφαίρου στο νησί. Χαρακτηριστικό το γεγονός ότι μέχρι τότε οι αγγλικές ομάδες σάρωναν τα ευρωπαϊκά πρωταθλήματα (...)

HIT THE ROAD
(και όχι μόνο...)

Intro

Λένε πως η μάχη για τη διατήρηση του δρόμου καθαρού είναι "πόλεμος συμμοριών", "μάχη των δύο άκρων" και άλλα τέτοια ψαγμένα. Αλλά αν δεν υπήρχε αυτή η μάχη, αν τόσος κόσμος δεν ξενυχτούσε, δεν αγωνιούσε δεν λαχάνιαζε και δε διασκέδαζε εδώ και εικοσι χρόνια, αυτή η χώρα θα είχε πολλή περισσότερη φασιστική βία. Κι οι ψαγμένοι με τα "δύο άκρα" και τις λοιπές παπαριές, θα είχαν σβάστικες ζωγραφισμένες κάτω από τα σπίτια τους και φασίστες να τους κοιτάνε στραβά εκεί που πίνουν τα ποτά τους.

Ναι λοιπόν, αυτή η υπόκωφη μάχη διεξάγεται εδώ και χρόνια. Και πετυχημένα: Με σπρέι και με μπογιές, με αφίσσες και με καρτολίνες, με τα πόδια και με μηχανάκια, με λόγια και με έργα, εκατοντάδες αντιφασίστες και αντιφασίστριες δεν αφήνουν στο φασισμό χώρο να αναπνεύσει.

Αυτή η σελίδα είναι δική τους.

Πετρούπολη

Λέμε πως οι ναζήδες είναι καθυστερημένοι, αλλά δεν το εννοούμε για όλους, να το ξέρετε. Παρόλ' αυτά, εκείνος ο τύπος που βρήκαμε στην Πετρούπολη, ήταν στ΄αλήθεια καθυστερημένος. Δηλαδή, μας βλέπει που κολλάμε αυτοκόλλητα. Εμείς είμαστε μια κοπέλα μεταξύ Nina Hagen και Janis Joplin (γίνεται!) και δυο μαλιάδες άσχημοι κι αδύνατοι, ονόματα δε λέμε υπολήψεις δε θίγουμε. Αυτός είναι ένας ψηλός γλόμπος καμιά ενενηνταριά κιλά, και φοράει κάτι κονκάρδες με αγκυλωτούς. Μας βλέπει και τον βλέπουμε. Πάει λοιπόν ο καλός σου παρακάτω και αράζει πίσω από ένα περίπτερο *και κάθε λίγο πετάει το γυαλιστερό κεφαλάκι του και μας κοιτάει και καλά στα κρυφά!* Αλήθεια!

Ε, πάμε κι εμείς πίσω από το περίπτερο, του εξηγούμε ότι η ιδεολογία του είναι εχθρική για την ανθρωπότητα, δεν καταλαβαίνει· του το εξηγούμε κι επί τω έργω, και (νομίζουμε ότι) καταλαβαίνει μια χαρά.

Πάμε μετά να φύγουμε, και τον ακούμε να λέει "πάντως ρε παιδιά, είναι αξιοθαύμαστο αυτό που κάνετε· Μπράβο! *Μήπως είσαστε skinheads?"* Άβυσσος...

Γράμμα αναγνώστη

Αυτή η φωτογραφία μας ήρθε με το mail, μαζί με το ακόλουθο μήνυμα:

Σύντροφοι του antifa!, γεια και χαρά! Στέλνουμε φωτογραφία και ιστορία:

Είμασταν στην Πατησίων όταν είδαμε ένα αμάξι που μέσα είχε τα εξής:

α) έναν ακροδεξιό με μπλούζα με πουλάκι από αυτά τα προοδευτικά με τα δύο κεφάλια

β) Έναν ακροδεξιό με μπλούζα ελληνική σημαία

γ) Έναν ακροδεξιό άνευ λοιπών χαρακτηριστικών (καράφλα μόνο, όχι η τεχνητή, η άλλη)

δ) Ταπετσαρία ελληνική σημαία στο πίσω κάθισμα!

Υστερούσαμε αριθμητικά, και με τέτοια ωραία ταπετσαρία υστερούσαμε και αισθητικά, παρόλ' αυτά κάναμε ό,τι θα έκανε κάθε καθώς πρέπει πολίτης. Τους πήραμε από πίσω για να δούμε που πάνε. Φανταστείτε τη χαρά μας όταν τους είδαμε να στρίβουν σε μια πάροδο, να κατεβαίνουν απ' το φασιστομομπίλ και να απομακρύνονται ησύχως! Ευτυχώς και για κακή τους τύχη, είχαμε βγει για σπρέι και είχαμε μαζί τα απαραίτητα, δηλαδή κράνος, σπρέι, και φωτογραφική μηχανή!

Οπότε διακοσμήσαμε το φασιστομομπίλ όπως χρειαζόταν (γράψαμε πάνω "χάσαμε το φασίστα μας!" "όποιος τον βρει να μας τον φέρει" κλπ), και πήραμε και φωτογραφίες να τις δείχνουμε στα εγγόνια μας.

Άμα θέλετε, έχουμε κι άλλα τέτοια, πείτε μας να σας στείλουμε.

Αντιφασίστας και αντιφασίστρια (μας καταλάβατε, δύο είμαστε).

Antifa str

!: Πόσα stencils κάνατε;

Str: Έχουμε κάνει πολλά. Την τελευταία φορά κάναμε είκοσι από κάθε μεριά της Πατησίων.

!: Και τί κόλλημα φάγατε με τα stencils;

Str: Μία από εμάς ξέρει να φτιάχνει και γίναμε όλοι θαυμαστές του Banksy. Κάναμε κάτι κουβέντες όπου δε λέγαμε για το ρατσισμό και την ελλάδα αλλά κοιτούσαμε τις μαγείες του Banksy απ' το internet. Ε, μετά παίζει κι αυτό το αντάρτικο με τα stencils, ότι μπορεί να παίζουν σε γωνίες και να πέσει το μάτι σου απάνω εκεί που δεν το περιμένεις, παίζει έκπληξη, πρόκληση, πως το λένε. Επίσης βαριούνται να τα σβήσουνε οι κωλοδήμοι. Και έχουνε και πλάκα!

!: Γιατί γουστάρετε γενικόλογα συνθήματα;

Str: Γενικόλογο είν' το μάτι σου! Fight the power σημαίνει πολέμα την εξουσία, είναι των μαύρων από την αμερική, από το '68, είναι κομμάτι Public Enemy ρε κεφάλα! Άμα δε γουστάρεις, να πα να φτιάξεις δικά σου να 'χουνε το Μαρξ αγκαλιά με το Μπακούνιν και να λένε ξέρω 'γω "κάτω ο ρατσισμός και το κράτος" να γουστάρεις! Εμείς είμαστε του fun· κατάλαβες;

!: Καλά ντε...

ΟΧΙ στο ρατσισμό! στη διαπόμπευση!

Να τους δείξουμε όπως είναι!
Σαν γλυκά ανθρώπινα όντα!

Πρώτο Ενικό

Του Αγίου Νικολάου ανήμερα

Εντάξει, χριστιανός δεν είμαι, ούτε είναι επειδή με λένε Νίκο, αλλά του Αγίου Νικολάου ανήμερα, πήγα στο πανηγύρι του Άη Νικόλα στα Πατήσια. Ήταν στο δρόμο που πάει παράλληλα με τον ηλεκτρικό, ξέρεις μωρέ, δε θυμάμαι πως τον λένε... Τέλος πάντων, πάγκοι εκεί, και δώστου πάγκοι. Ρούχα κυρίως, κάλτσες πέντε ζευγάρια πέντε ευρώ, κάτι επιτραπέζια της κακιάς ώρας, κάτι αρωματικά κεριά, εκείνα τα ζουλού εθνίκ τόξα με χορδή από σπάγκο και ξύλινες μάσκες του μεγάλου αρχηγού, cd με αλβανικό hip hop και σκυλάδικα, παιδικά αυτοκινητάκια που δε δουλεύουν, εικόνες της παναγίας σε 150% μεγέθυνση, ξέρεις να τις βάλεις στην κουζίνα και να μην περάσουν απαρατήρητες, και πάει λέγοντας.

Τους πάγκους τους είχαν όλους αλβανοί τσιγγάνοι και μαύροι, πότε πέρασαν στην αρμοδιότητά τους δεν ξέρω, θυμάμαι που παλιά τους είχαν έλληνες αλλά πάει τελειώσανε αυτά. Λοιπόν, παίρνω φόρα και μπαίνω, ένας μακρύς στενός δρόμος φίσκα πάγκους και κόσμος και ντουνιάς πέρα δώθε, πέρα δώθε.

Παρόλ' αυτά δε βαρέθηκα. Με το που μπαίνω στο χάος και μαθαίνω να περπατάω χωρίς να μπουρδουκλώνομαι κάθε πέντε δευτερόλεπτα, ακούω από μπροστά κάτι ουρλιαχτά:

- "ΒΓΑΛΤΟ ΤΩΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ!"
- "ΒΓΑΛΤΟ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΦΩΝΑΞΩ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ!"
- "ΒΓΑΛΤΟ ΓΙΑ ΝΑ ΦΥΓΕΙΣ ΚΑΝΟΝΙΚΑ, ΑΛΛΙΩΣ ΔΕ ΦΕΥΓΕΙΣ!"

Πάω κοντά και βλέπω τρεις αλβανούς με πάγκο να έχουν περικυκλώσει μια κατεστραμμένη χοντρή γύρω στα πενήντα που μασουλάει κάτι "αφήστε με να φύγω, δεν έχω πάρει τίποτα" και να την τραβολογάνε. Από κοντά κι ο γιος της χοντρής, γύρω στα δεκαπέντε, να λέει "όχι ρε παιδιά, μάνα μου είναι".

Ο γιος αυτουνού που είχε τον πάγκο είχε αφιονιστεί "ΑΝΤΕ ΡΕ ΚΑΡΙΟΛΙΑ, ΚΛΕΦΤΕΣ, ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ" και με κοίταζε στα μάτια. Εγώ καμία σχέση, χέρια στις τσέπες και κουνελιστάν, ξέρεις.

Πάει λίγο έτσι πέρα δώθε, και αρχίζει και δεύτερη μανούρα με μια περαστική, ψευτοξανθιά, σαραντάρα, που περνούσε με τις δυο τις κόρες, κι είπε να βοηθήσει τη χοντρή "ΟΧΙ ΡΕ ΠΑΛΙΟΠΟΥΣΤΑΡΑΔΕΣ ΝΑ ΦΩΝΑΞΕΤΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΡΕ ΚΟΤΕΣ ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ ΣΑΣ". Οι κόρες της κοιτάγανε.

- "ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟ ΜΟΥ ΡΕ ΚΑΡΙΟΛΙΑ", ο αλβανός με τον πάγκο.
- "ΜΗΝ ΑΠΛΩΝΕΙΣ ΧΕΡΙ ΓΑΜΩ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ ΣΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΜΟΥ ΠΕΙΣ Ο ΠΑΓΚΟΣ ΣΟΥ", η ξανθιά που περνούσε.

Αναμπουμπούλα δικέ μου, διμέτωπη κιόλας, ένα μέτωπο η χοντρή με το γιο της εναντίον του τύπου με τον πάγκο και του γιού του, ένα μέτωπο η ψευτοξανθιά με τις κόρες της εναντίον της γυναίκας του τύπου. Κι έρχονται κι άλλοι περαστικοί και στέκονται και κοιτάνε σαν την αφεντιά μου, έρχονται και οι γύρω ιδιοκτήτες των πάγκων, κι αρχίζει ένα τράβα σπρώξε, εγώ στην περιφέρεια με τα χέρια στις τσέπες τρώω κάτι σπρωξιές αλλά δεν τρέχει μία, αφού δεν πέφτουν τίποτα μαχαιριές πάλι καλά, και μέσα στην αναμπουμπούλα πάει ένας από άλλο πάγκο και βάζει χέρι στην τσάντα της χοντρής και βγάζει έξω το παντελόνι και απομακρύνεται ήσυχα. Και την αφήνουν τη χοντρή. Και τότε η χοντρή που μέχρι τότε ήταν στο "αφήστε με να φύγω", παίρνει το γιο της και σηκώνεται και φεύγει ΟΥΡΛΙΑΖΟΝΤΑΣ:

- "ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΡΕ; ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ; ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ ΣΑΣ; ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ;"

Και αυτοί με τον πάγκο συνεχίζουνε "ΚΛΕΦΤΕΣ ΟΛΟΙ!! ΚΛΕΦΤΕΣ! ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ! ΚΑΡΙΟΛΗΔΕΣ!"

Και η ξανθιά συνεχίζει "ΑΝΤΕ ΠΑΛΙΟΠΟΥΣΤΑΡΑΔΕΣ, ΚΟΤΕΣ, ΑΜΑ ΣΑΣ ΒΑΣΤΑΕΙ ΦΩΝΑΞΤΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ" και φεύγει κι αυτή με βήμα ταχύ.

Και ένας άλλος που περνάει, γύρω στα σαράντα κι αυτός, πετάει ένα "ΡΕ ΔΕ ΓΑΜΙΕΣΤΕ ΟΛΟΙ ΚΩΛΟΑΛΒΑΝΟΙ!" και φεύγει δίχως να σταματήσει ούτε δευτερόλεπτο.

Και το επεισόδιο τελειώνει στα γρήγορα. Συνεχίζουμε όλοι το περπάτημα, κι άλλα ζουλού εθνίκ σκουπίδια, κι άλλοι πήλινοι κουμπαράδες, κι άλλες εικόνες της παναγίας, και παρακάτω έχουν βρεθεί η χοντρή shop lifter πανηγυριών, η ξανθιά - υποστηρικτής των shop lifter - πολέμιος των αλβανών - και τα παιδιά τους, και λένε για τη μικρή τους περιπέτεια, δηλαδή η ψευτοξανθιά λέει "και τους λέω άντε ρε παλιοπουσταράδες, κότες, ΣΚΑΤΟΑΛΒΑΝΟΙ, άμα σας βαστάει φωνάξτε την αστυνομία", το λέει δυνατά να την ακούσουν οι γύρω, κι η χοντρή κουνάει το κεφάλι πάνω κάτω ακόμη συγχισμένη και οι κόρες της ψευτοξανθιάς κοιτάνε με κατανόηση, ο θεός να την κάνει. Και γυρνάω πίσω στον πάγκο. Και βρίσκω τον πιτσιρικά που με κοίταζε στα μάτια και μου ούρλιαζε "άντε ρε καριόλια". Ρωτάω:

- "Τελικά το 'χε πάρει το παντελόνι;"
- "Ε, βέβαια το 'χε πάρει"
- "Και το πήρατε πίσω;"
- "Σιγά μη δεν το παίρναμε πίσω, εμείς τα δικά μας τα φυλάμε. Άντε με την καριόλα μεγάλη γυναίκα και να κλέβει παντελόνια. Δέκα ευρώ έκανε το παντελόνι, κι έγινε ρεζίλι για δέκα ευρώ, άντε με τους κλέφτες, τους απατεώνες".

Και πετάγεται κι ο δίπλα που μες στο χαμό είχε βουτήξει το παντελόνι από την τσάντα της χοντρής:

- "Έπρεπε να 'χαμε φωνάξει τους μπάτσους αλλά δεν είδες, όλος ο κόσμος τη γιουχάιζε".

Και πετάγεται κι η γυναίκα του τύπου με τον πάγκο:

- "Λέμε ότι μας κλέβουν οι γύφτοι αλλά να κι οι καθώς πρέπει τί κάνουνε".

Και φεύγω που λές και πάω σπίτι μου και δεν μπορούσα να κοιμηθώ το βράδυ. Και ηθικό δίδαγμα δεν έχει. Άλλα άκου με που σου λέω: Θα γίνει της πουτάνας δικέ μου, θα γίνει της πουτάνας, αυτοί ίσα που κρατιούνται, ένα τσακ θέλουνε.

Ένα τσακ.

Happy City

Ξεπατικώματα: sidron Λογοκλοπές: hubats

Μιχάλης, ο πελάτης

Οι μπάτσοι (ανώνυμοι)

Ηρακλής, ο μικρός φασίστας

